Slunce bylo drobným světelným bodem ve vesmíru a beznadějně se ztrácelo mezi hvězdami. Bylo vzdáleno přesně 27 světelných let.

Na jeho místo nastoupilo nové slunce, mocný, žhavý ohnivý míč neuvěřitelné velikosti, jehož bělomodré paprsky spalovaly povrch blízkých planet. Ale hvězda Vega měla dostatek planet, aby si takové plýtvání mohla dovolit. Zóna života se nacházela mezi sedmou a jedenáctou planetou.

Obrovitá koule z matně se lesknoucího kovu se oddělila od slunce a blížila se k desáté planetě soustavy. Pohyby koule jednoznačně prozrazovaly, že se jedná o přístroj, řízený inteligentními bytostmi.

V jejím velínu byli lidé.

Sledovali obrazovky, elektronické přístroje tiše běžely...

„Tím je vaše domněnka potvrzena," klidně řekl jeden z mužů. Stál trochu stranou a byl nápadný svou výškou a bílými vlasy. Byl to Arkonidan, příslušník zanikající vesmírné říše. „Co z toho usuzujete, Perry?"

Perry Rhodan se pomalu otočil. „Ještě není jasné, jestli Lossoshérovy údaje souhlasí, Creste. Ale brzy se to dozvíme. Možná ale taky narazíme na falešnou stopu."

Lossoshér, vědec z osmé planety soustavy Vega, učinil nejistý pohyb. Bylo na něm vidět, že se nenarodil na Zemi. Jeho malá a podsaditá postava prozrazovala, že na jeho mateřské ferronské planetě vládne vyšší gravitace.

„Jenom jsem konstatoval existenci jedné astronomické kuriozity," řekl vědec. Znělo to, jako by se chtěl omlouvat. „Ptali jste se mě na jisté věci a já jsem vám chtěl pomoci."

„Chápejte mě dobře," odzbrojujícím způsobem se usmál Rhodan. „Jak víte, do téhle sluneční soustavy jsme přiletěli hledat jistou planetu. Podle všeho to je desátá planeta slunce Vega. Ale jak to vypadá, na téhle planetě nikdy neexistoval žádný život. Ten rozpor nás zajímá."

V pozadí se ozval malý, svalnatý muž s ježkem na hlavě: „Milý veliteli, je povoleno malému a bezvýznamnému spolupracovníkovi vyjádřit své mínění? Pokud ano, rád bych řekl, že tu o žádný rozpor nejde. Centrální paměť arkonidského počítače hovoří o desáté planetě slunce Vega. Podle něj na této planetě žijí bytosti, které vyřešily problém přežití buněk a tím i věčného života. Pokud však teď přiletíme na tuto planetu a zjistíme, že tam žádný život neexistuje, bude to přece znamenat pouze tolik, že se centrální počítač zmýlil. Budeme v nesprávné sluneční soustavě. Někde mezi Arkonem a Vegou je patrně nějaká sluneční soustava, která je identická se sluneční soustavou Vegy."

Rhodan se tajuplně usmál. Rychle si vyměnil pohled s Crestem, podíval se na Thoru a přikývl směrem k Lossoshérovi. Pak řekl: „Rád bych s tebou souhlasil, můj milý Bully, ale je tu pár maličkostí, na které musíme brát ohled. Arkonidané se před deseti tisíci lety určitě nezmýlili. Planeta věčného života byla určitě v soustavě Vegy. Kroužila mezi devátou a jedenáctou planetou..."

„Takže co?"

„Moment, Bully. Ještě nejsme tak daleko. Takže jsme si vzali do hlavy, že sem poletíme. Ferroni na osmé planetě nám nemohli nebo nechtěli o desáté planetě nic prozradit. Dobrá, přiznali, že měli před deseti tisíci lety návštěvu z kosmu, která jim darovala transmitery. Dále nám řekli, že tyto cizí bytosti *žijí déle než slunce*. To je všechno. My zatím můžeme nanejvýš tvrdit, že tu bytosti věčného života byly. Měly tu mateřskou planetu. Měly..."

Crest neznatelně přikývl.

„Jak to myslíš?" zabručel netrpělivě Bully.

„Počítač hovoří o třiačtyřiceti planetách soustavy Vega, příteli. Už sis však určitě všiml, že tu je jenom dvaačtyřicet planet. Podle toho bychom se nacházeli ve špatné soustavě. Něco tu nesedí. My tu totiž máme ten rozpor. Ale pak přijde Lossoshér a přiblíží mě k vysvětlení. Hovořil o mezeře mezi devátou a desátou planetou. Jeho údaje se kryjí s údaji počítače... Podívejte se na tuhle mapu, přátelé. Odpoví vám přinejmenším na otázku, proč i správné údaje mohou být chybné."

Bully si ten pohled ušetřil. „Tak ty teda myslíš, že..."

„Ale ano! Myslím! Přesně tak! V téhle soustavě jedna planeta chybí!"

✧ ⮝ ✧

Odstup mezi devátou a desátou planetou byl dostatečně velký, aby si v něm dokázali představit ještě jednu planetu.

„Jak by se to dalo vysvětlit?" ptal se Crest.

„Na to existuje jenom jedna odpověď," odvětil zamyšleně Rhodan. „Planeta s těmi hledanými bytostmi se před časem vzdálila ze soustavy. Komplet celá planeta, včetně svých obyvatel."

„To je přece šílený!" odporoval Bully, protože tahle představa na něj byla příliš silná. „Přece nejde pohybovat planetou, kam se člověku zachce!"

„Budeš se divit, příteli," usmál se Rhodan.

Pak ukázal na mapu soustavy.

„Tím by mělo být zřejmé, že jsme ztratili stopu. Končí v prázdném prostoru mezi devátou a desátou planetou. Civilizace nesmrtelných se vypařila. Vypadá to tak, že si své tajemství chtějí nechat jen pro sebe. Říkám - vypadá to tak. Ve skutečnosti je chtějí prozradit někomu natolik hodnotnému jako jsou oni. Na to máme důkaz. Transmitery,

kterým Ferroni naprosto nerozumějí, tím důkazem jsou. Nesmrtelní tím chtěli probudit podezření nějaké vyvinutější civilizace, přesněji řečeno civilizací, které rozumějí transmiterům: které myslí v pěti dimenzích."

„My to snad umíme?" zabručel Bully.

„Umějí to naše počítače," přikývl Rhodan. „S jejich pomocí jsme se dostali i do podzemní kobky Rudého Paláce v Thortě. Tahle kobka v paláci vládce Ferronů nám ukáže další cestu. Bude to vesmírný lov. A bude těžký, protože se nesmrtelní rozhodli opustit tuto sluneční soustavu už před deseti tisíci lety. Ale já jsem přesvědčen, že brzy narazíme na nějakou novou stopu. Nesmrtelní chtějí být objeveni, ale chtějí také, aby to dokázali jen ti správní."

„A těmi jsme my?" pochyboval Crest.

„Pokud je najdeme, potom ano," odpověděl tiše Perry Rhodan.

✧ ➹ ✧

Hledání planety věčného života vstoupilo do rozhodující fáze. Mocný kulovitý křižník ještě jednou obletěl desátou planetu soustavy Vega a hledal znaky zmizelé civilizace. Pak se vrátil zpátky na Ferrol a přistál poblíž hlavního města. Sotva dosedl, obklopilo ho energetické ochranné pole, které chránilo křižník i základnu.

Na malé poradě Perry Rhodan ještě jednou shrnul poznatky o desáté planetě: „Když pomyslíme na nepředstavitelné technické vymoženosti hledané civilizace, pak si musíme uvědomit, že pro ni nemuselo být tak těžké pohnout svou planetou. Jejich svět se vydal na cestu vesmírem a ukázal mateřské planetě záda. Jejich cíl je nám neznámý, ale pokusíme se najít v kobce nějaké upozornění. Náš počítač nás v tom podporuje. Také podle všeho tvrdí, že zmizelá civilizace chce být objevena. Opustila tuto soustavu jen proto, aby dala příležitost někomu dalšímu osvědčit inteligenci a schopnosti. Stojíme skutečně na počátku hledání planety věčného života."

„To je přece jednoduchý," poznamenal triumfálně Bully.

„Ras Čubaj se už jednou do kobky dostal, proč by to neudělal podruhý? Může odtud nějakou stopu přinýst."

Arkonidan Crest se pousmál, ale jeho krajanka Thora, krásná mladá žena, která měla pořád tendenci podceňovat pozemšťany a považovat je za primitivy, Bullyho okřikla: „Stejně jako Rhodanovi se i vám dostalo zevrubného arkonidského hypnoškolení. Já prostě nechápu, že přesto můžete vypustit z úst tak neuvážená slova. Zase jeden důkaz nezralosti lidského druhu..."

„Nejsme tady proto, abychom debatovali o naší zralosti či nezralosti," vzal si slovo Rhodan a zamrkal na Bullyho. „Bully nezná výsledky z počítače, to byste měla uvážit, Thoro. Možná bude dobře, když o nich promluví Crest."

Arkonidan přitakal a spustil: „Rhodanovi se za pomoci několika mutantů, hlavně pak Anne Sloaneové, teleportera Rase Čubaje a mutanta Sengua podařilo na pár vteřin otevřít tajuplnou kobku. Jen na pár vteřin. Přitom vyšlo najevo, že předměty, které neznámá civilizace nechala uvnitř, nejsou uloženy v prostoru, nýbrž v čase. Afričan Ras Čubai byl vržen o tisíce let zpátky do časů, kdy byla do kobky uložena kazeta s konstrukčními plány výstavby transmiteru. Dnes už víme, že ta kobka, nebo snad sejf, je tvořena spoutanými kosmickými paprsky, které nepatří do existující časové roviny. Víme také, že je možné vyzvednout všechny předměty, uložené v kobce. Údaje v kazetě nám k tomu velmi dobře posloužily. Tím je stanoven náš další krok."

Bully pokrčil rameny.

Rhodan si znovu vzal slovo: „I nadále bych chtěl všechny upozornit, že stále kladu velký důraz na to, aby nebyla prozrazena poloha Země. Vesmír není prázdný ani opuštěný, naopak! Je plný inteligentních bytostí. Zajímají se o každého, kdo vystrčí tykadla. A zdaleka ne všechny tyto bytosti jsou mírumilovné, jak jsme už zjistili. Takže nadále trvám na tom, že nebudeme navazovat spojení se Zemí. Jenom v nejnutnějších případech a na můj výslovný rozkaz. Nějaké dotazy?"

„Byly v kobce kromě kazety ještě nějaké další předměty?" zeptal se Haggard.

Rhodan přikývl: „Lze to předpokládat, ale nacházejí se v různých časových úsecích. Naše nová počítačová rovnice je všechny simultánně zanese do přítomnosti."

„Rafinovaná skrejš," konstatoval Bully. „Jsem fakt zvědav, co tam ještě najdeme. Doufejme, že recept na nesmrtelnost."

„Je to možné, i když ne pravděpodobné. Spíš si myslím, že nesmrtelní na nás začnou klást ještě vyšší požadavky..."

„Jak můžeme převzít jejich dědictví, když jsou nesmrtelný?" položil Bully logicky znějící otázku.

„Spíš si myslím, že nepůjde o dědictví. Nesmrtelní se možná chtějí o své tajemství s někým podělit."

„Cesta k nim je však daleká," řekl pomalu Crest. „Mnohem delší než na Arkon."

Rhodan se na něj rychle podíval: „O tom jsem si s vámi chtěl promluvit mezi čtyřma očima, Creste. Nebo mezi šesti. Jen ať je u toho i Thora."

Velitelka zničeného arkonidského křižníku přikývla. „Na to se spolehněte, Rhodane. A postarejte se, aby vaše argumenty zněly přesvědčivě."

✧ ➹ ✧

Dvacet sedm světelných let odtud Země dál klidně kroužila kolem svého slunce. Avšak politická a národnostní struktura obyvatel už doznala značných změn. Expedice Arkonidanů, která nouzově přistála na Měsíci, dala mužům

kolem Rhodana tak neuvěřitelné mocenské prostředky, že byli schopni zabránit zničující atomová válce a nakonec sjednotit Zemi. Zatím ještě existovaly všechny tři velmoci: Západ, Východ i Asijská federace, ale Rhodanova Třetí moc se starala o klid a mír. Uprostřed pouště Gobi si vybudovala obrovskou základnu a kolem ní vyrostlo Galakto City, nejmodernější město světa s gigantickými výškovými stavbami a technicky dokonalým vybavením.

Perryho Rhodana během jeho nepřítomnosti zastupoval plukovník Freyt. Bylo mu 37 let a Rhodanovi se podobal i zevnějškem. Když zrovna nezastupoval vrchního velitele, zastával funkci šéfa kosmické stíhací letky.

Všechno běželo jako obvykle. Nová průmyslová zařízení už vyráběla a svět se pomalu dostával do hospodářské závislosti na Rhodanovi.

Centrálá téměř komicky vyhlížející původní malé základny se nacházela uprostřed Galakto City pod stále aktivním energetickým ochranným štítem. Tady vládla absolutní jistota, a ani nejsilnější atomová bomba nebyla schopna tímto štítem proniknout. To už bylo prokázáno.

Den se skláněl ke svému konci. Freyt se díval k smrákajícímu se nebi. Už několik týdnů nepřišla od Rhodana žádná zpráva. Co se tam nahoře v kosmu asi dělo? Že by se jim Topsiderové, ti odporní ještěrkovití invazoři v soustavě Vegy, ubránili? Pomohl Rhodan přepadeným Ferronům? Dokázal to? Našli planetu věčného života?

Otázka za otázkou, odpověď však žádná.

Freyt si povzdechl. Rhodan by při svém návratu mohl být spokojen. Země ho začínala plně chápat. Začínaly se s plnou vážností uskutečňovat předpoklady pro vytvoření Vlády Země.

Z blízké budovy vystoupil muž v uniformě poručíka. Byl to Petr Kosnov, důstojník, jehož úkolem bylo udržovat spojení s Východem.

Když spatřil Freyta, změnil směr chůze a vykročil k veliteli. Přátelsky se s ním pozdravil a řekl: „Na vašem místě bych se už nekochal západem slunce, ale šel bych do hyperspojové centrály.“

Freytem to bezděčně trhlo. „Zpráva od Rhodana? Chlape, jestli si ze mě střílíte...“

„To nemám v povaze,“ uklidňoval ho Kosnov. „Zpráva právě přišla a nyní je opakována. Ještě stihnete druhé opakování.“

„Je všechno v pořádku?“ vyhrkl Freyt a už se chystal běžet.

„Jak jinak?“ usmál se Rus.

Freyt utíkal po betonovém chodníku a vyskočil po schodech ke vchodu. Pak se octl ve výtahu, který ho vynesl nahoru do spojové centrály.

Vběhl dovnitř a skutečně ještě zaslechl druhé opakování Rhodanovy zprávy:

„Tady Perry Rhodan, STARDUST. Volám plukovníka Freyta, Galakto City. Topsiderové vyhnáni ze soustavy Vega. Ferronové jsou opět svobodni. Obchodní smlouva mezi jejich a naším světem se připravuje. Připravit se na výrobu výměnného zboží. Pozice naší planety musí být nadále tajná, to je nejvyšší rozkaz. I vůči Ferronům. STARDUST zatím zůstává v soustavě Vegy. Další zprávy přijdou příležitostně. To je vše. Posádka lodi STARDUST zdraví všechny příslušníky Třetí moci. Hodně štěstí! Rhodan.“

Další opakování už nepřišlo.

„První dvě zprávy zněly stejně?“ zeptal se Freyt.

„Stejný text, pane. Dostanete písemnou kopii.“

„Díky.“

Plukovník Freyt se pomalu obrátil a opustil centrálu.

Obchodní smlouva s Ferrony! Tím Rhodan dosáhl jednoho z cílů. Mírové kontakty s mimozemskou civilizací. První mimosolární základna Země. Navíc setrvání lodi STARDUST v soustavě Vegy potvrzovalo, že Rhodan řeší další úkoly.

Mělo to něco společného s tajuplnou planetou věčného života?

Slunce zapadlo. Freyt se zachvěl zimou. „Začíná nová epocha našich dějin,“ zamumlal a vykročil ke svému bungalovu.

„Ale lidé to ještě pořádně nevědí.“

✧ ➤ ✧

Ferronský vědec Lossoshér neskrýval před Rhodanem své obavy. Požádal o setkání s ním, ale Rhodan mu určil termín až po svém jednání s Thorou a Crestem.

Bývalá arkonidská velitelka učinila závěry: „Naše stanoviska jsou tímto jasná, Rhodane. Vy chcete použít STARDUST, křižník arkonidského původu, k tomu, abyste rozšířil vliv Země. My s ním chceme letět k naší mateřské planetě Arkonu. Společně máme zájem na tom, abychom objevili planetu věčného života. Musíme se pokusit dosáhnout všech tří těchto cílů, aniž by kdokoliv z nás byl v nevýhodě. Proto je nutné stanovit pořadí.“

Crest ji přerušil vážným pokýváním hlavy. „Velmi správně, Thoro. Jsem rád, že uznáváš alespoň to. Já navrhuji, abychom letěli hledat planetu věčného života. Co přijde potom, nechť vzejde ze situace.“

„Připojuji se k vašemu návrhu,“ řekl potěšeně Rhodan. „Až najdeme planetu věčného života, už nebudu mít žádné pochybnosti a budeme moci odletět k vám na Arkon a prozradit i polohu Země ve vesmíru.“

„Oznámit,“ opravil ho Crest. „Ne prozradit.“

Thora podávala Rhodanovi obě ruce. „Takže jsme uzavřeli smlouvu, Perry. Pořadí je: hledání planety věčného života, Arkon a nakonec i Země se všemi důsledky, které z toho plynou. Souhlasíte?“

Rhodan ji chytil za ruce. „Souhlasím, Thoro a Creste. Jenom bych k naší smlouvě připojil jednu drobnou podmínku, pokud nemáte nic proti.“

„Jakou?“ zeptala se nedůvěřivě Thora.

„Nic zlého,“ chápavě se usmál Rhodan. „Chci, aby se Arkonidané o Zemi dozvěděli teprve tehdy, až to uznám za vhodné. Pozemšťané se nechtějí stát kolonií vaší vesmírné říše. Chceme s vámi jednat, obchodovat, udržovat říši, ale nechceme vám být podrobeni. Takže...?“

„Přijímám vaši podmínku,“ řekl Crest.

Oba muži pohlédli na Thoru. Váhala. Pak přikývla: „Dobrá, já také jsem přesvědčena, že to naše vláda pochopí. A teď do práce. Čím dříve najdeme planetu věčného života, tím dřív se vrátíme na Arkon.“

„Děkuji vám za důvěru. Nyní si ještě promluvím s Lossoshérem a pak se dáme do práce.“

„Co po vás ten Ferron chce?“ podivil se Crest.

„Nevím. Chce se mnou mluvit. Možná ho napadlo něco důležitého, kdo ví?“

Rhodan nechal oba Arkonidany o samotě a odešel do jiné místnosti, kde už na něj netrpělivě čekal Lossoshér. Když Rhodan vstoupil, Ferron zůstal sedět.

„Měl jsem na to pomyslet dřív,“ začal hned k věci. „Ale napadlo mě to až teď.“

„Co?“

„Že naše sluneční soustava klidně ještě pořád může mít těch svých třiačtyřicet planet.“

Rhodan překvapeně mlčel. Ferron nedával nic najevo a pokračoval: „Vyslovil jste hypotézu, že tajuplní cizinci, kteří před deseti tisíci let navštívili mou planetu, možná dokáží hýbat celou planetou. Je to snad možné, ale stejně možné je, že jsou pořád ještě v soustavě.“

Rhodan se zamračil: „A kde?“

Ferron se usmál. „To se mě moc ptáte, protože to taky nevím. Ale je tu jedna možnost: co třeba některý z bezpočtu měsíců, které krouží kolem našich největších planet? Třeba jeden z nich deportovali ze soustavy a zaujali jeho místo.“

„Vaše argumenty nepostrádají jistou logiku,“ opatrně souhlasil Rhodan. „Ale pořád zůstávají pouhou teorií. Proč by se tak technicky vyspělé bytosti tolik snažily tahat nás za nos? Navíc naše stopy jasně hovoří o tom, že jejich planeta opustila soustavu.“

„Pak mi dovolte, abych tu planetu aspoň já hledal uvnitř soustavy slunce Vega. Jakmile ji najdu, dám vám ihned vědět.“

Rhodan přemýšlel. Tak úplně nesmyslná teorie to nebyla, snad jen málo pravděpodobná...

„Nemám námitek, souhlasil Rhodan. „Samozřejmě, že dostanete k dispozici jednu z mých kosmických stíhaček. Kabiny jsou úzké, ale je v nich místo pro dvě osoby. Dám rozkaz Deringhousovi, aby vám přidělil pilota. Zůstanete s námi v neustálém spojení.“

Starý Ferron vstal. Jeho malá postava budila dojem, že je mladší než ve skutečnosti. „Děkuji vám, Rhodane. Pokud budu mít úspěch, bude to i váš úspěch.“

Rhodan se za ním zamyšleně díval.

✧ ✦ ✧

Nakonec se uskutečnilo ještě třetí setkání.

Reginald Bull svolal jednotku mutantů. Perry Rhodan se jednání neúčastnil, ale dal Bullymu potřebné instrukce.

Mutanti přicházeli jeden za druhým. Byli to lidé, které kdysi v dětství ovlivnila radioaktivita a tím pádem se u nich vyvinuly jisté mimořádné schopnosti. Rhodan v tom včas rozpoznal šanci, vyhledal tyto lidi a požádal je o spolupráci.

Mutanti už vícekrát prokázali, jak jsou posádce lodi platní.

Bully se jako vždy vyděsil, když se těsně vedle něj z nicoty vynořil japonský teleporter Tako Kakuta a málem mu přitom přišlápl nohu.

„Doufejme, že se jednou nepřepočítáš a nebudeš rematerializovat ve vysoký peci,“ bručel Bully, ale nahlas řekl: „Jestli se vám ještě jednou povede tak vyděsit svého nadřízeného, Kakuto, dám vás na tři dny zavřít do zostřené vazby!“

„Potěšení je na mé straně,“ zašklebil se Kakuta a zamával na pozdrav kolegovi Rasu Čubajovi, který do sálu vstoupil jako normální člověk.

Bully se raději otočil k Anne Sloaneové a malé, devítileté Betty Toufryové. Jak Anne, tak to děvčátko byly telekinetky. Silou vůle dokázaly transportovat hmotu na velké vzdálenosti. Betty mimoto vládla ještě i telepatii a spolupracovala s dalším telepatem Johnem Marshallem.

Celkem se tam shromáždilo patnáct mutantů.

Bully vytáhl z kapsy kus papíru a dvě minuty se snažil rozluštit své vlastní písmo. Pak strčil papír zpátky do kapsy.

„Přátelé!“ zvolal a vyhoupl se na stůl. „Perry Rhodan vás potřebuje. Nechci to dlouho zdržovat. Všichni víte o pětidimenzionální kryptě dole v útrobách Rudého Paláce. Rasu Čubajovi se už podařilo do ní vstoupit. Absolvoval nedobrovolnou cestu časem, ale vrátil se nám.

Nyní musíme proniknout do krypty znovu, avšak už bez rizika nepříjemné cesty do minulosti či budoucnosti. Počítač nám připravil podklady k tomu, abychom mohli s pomocí arkonidského generátoru neutralizovat působnost kosmických paprsků v kryptě. Tím se všechny předměty uložené v kryptě dostanou do současnosti. Naším úkolem bude je vynést.

Buďte proto, prosím, připraveni.

To je všechno. Počkejte ve svých kajutách na naše příkazy. Potom se pomocí transmiteru přemístíme do Thorty a půjdeme ke kryptě. Děkuji vám!“

Bully seskočil ze stolu a šel pryč.

✧ ➹ ✧

Seržant Groll nebyl tímto úkolem příliš potěšen. Když ho velitel Deringhouse zavolal, doufal v nějaké speciální nasazení. Ale když se dozvěděl, že vykoná průzkumný let se starým Ferronem na palubě, byl docela zklamán.

Nicméně se podřídil. S pomocí technického personálu vymontoval ze své stíhačky palubní zbraně, aby pro Ferrona udělal místo.

Pak přišel Lossoshér a vydal pilotovi rozkaz ke startu. Díky rychlému hypnoškolení hovořil kostrbatou angličtinou, ale aspoň se dorozuměl.

„Vnitřní planety nepřicházejí v úvahu, protože mají příliš nezdravé klima - i když pochopitelně nikdo neví, co je pro nesmrtelné zdravé a co není,“ dodal rychle. „Ale legenda říká, že přišli z chladné planety. Dvanáctá planeta má tři větší měsíce. Na ty se podíváme nejdřív.“

Seržant Groll přitakal. „Tak do toho...“

A štíhlý stroj vklouzl jako stříbrná kapka do moře čekajících hvězd.

✧ ➹ ✧

Thora v poslední chvíli odmítla možnost vstoupit do krypty. Byli to tedy jenom Rhodan, Bully, Crest a mutanti, kdo další dopoledne vešli do velkého transmiteru na základně.

Když z něj vystoupili, byli už v hlavním městě Ferrolu, v Thortě. Osobní stráž vládce Thorta je už očekávala a se všemi poctami je doprovodila až ke sklepením, kde je pak přenechala jejich osudu. Nikdo z Ferronů neměl v úmyslu nechat se ovládnout duchy, kteří tam dole bezesporu všude bloudili.

Ras Čubaj provedl několik teleportačních skoků, aby prozkoumal terén. Telepat John Marshall zachycoval jeho myšlenkové impulzy a podával informace. Tak se Rhodan dozvídal, co je kolem.

Už předešlý den sem donesli generátor. Nyní na ně čekal v sále, v jehož středu se nacházela krypta.

Ano, byla tam, i když pro lidské oko neviditelná a neproniknutelná žádnou hmotou. Stála tam jako zvon z čisté energie, plná tajemství.

Rhodan rozdělil mutanty a rozestavil je tak, aby se na znamení mohli rázem dostat do krypty. Pak se sklonil ke generátoru.

Nastavení souhlasilo.

Znovu se napřímil.

„Crest, Bull a já půjdeme. Z jednotky mutantů nás doprovodí jen slečna Sloaneová a John Marshall. Ostatní buďte připraveni. Netušíme, co se po nás bude chtít, ale kdyby...“

Každý to chápal.

„...ale kdyby se objevila nějaká překážka, pak by musel zaskočit mutant s odpovídajícími vlohami a odstranit ji.“

To bylo to, co chtěl Rhodan říct.

Po posledním zaváhání se sklonil ke generátoru a stiskl tlačítko. Tiše cvaklo a přístroj začal bzučet. Lidé nad ním stáli a napjatě vyčkávali.

Podzemní sál byl zdánlivě docela prázdný...

Ale najednou jako by se vzduch uprostřed sálu začal chvět. Protější stěna byla hůře vidět, jednotlivé kameny jako by se chvěly, a pak najednou zmizely.

Ale staly se i další neuvěřitelné věci.

Před očima Rhodanových lidí se najednou zjevovaly cizokrajné předměty a objekty. Kosmické paprsky zvolna ztrácely svou působnost a předměty byly stále zřetelnější.

Tyhle předměty materializovaly z minulosti do přítomnosti - staly se tak nejen viditelnými, ale také hmatatelnými. Staly se skutečností.

„U sta hromů!“ poznamenal Bully. „To je fantazie!“

„Ale reálná,“ zašeptal Rhodan. „Nejlepší metodou, jak něco učinit neviditelným a nedosažitelným, je poslat to do budoucnosti. Tam by to pak čekalo, až si to vyzvedneme. Ale v minulosti...“

„By to bylo ztraceno navždy,“ pomohl mu Crest. „Pokud by se tam nebylo možné podívat.“

„Takže putování časem není hloupým výmyslem?

Crest mávl rukou. „Čas je podstatou páté dimenze stejně, jako podstatou třetí je prostor. Poslouchejte, Perry, moc se mě nevyptávejte. Není to tak jednoduché. Kdyby bylo cestování časem tak prosté, Arkonidané by už dávno udělali něco proti rozkladu své říše.“

To znělo logicky. Perryho Rhodana to uspokojilo.

Otočil se do sálu.

Uprostřed stály poklady cizí civilizace.

Byly to opravdu poklady?

Na první pohled to tam vypadalo jako ve skladišti. Bedny a truhly stály pěkně vyrovnány vedle sebe a na sobě a uprostřed nich bylo něco, co zdaleka nevypadalo tak cize: transmiter.

Mohl patřit ke střední kategorii, protože pojal jen šest osob, a podle jeho výšky bylo možno usuzovat, že příslušníci cizí civilizace byli velcí asi jako lidé. Ovládací panel se od těch známých nijak nelišil.

Transmiter - tady?

Všichni okamžitě pomysleli na jedno: a kde stojí protitransmiter? Kam se dostanou, když do něj vstoupí a aktivují jej?

Nebo - *kdy* budou rematerializovat?

✧ ➹ ✧

Vnitřní měsíc dvanácté planety měl ještě od mateřského slunce dostatek tepla, než aby byl docela sterilní. Navíc měl i tolik gravitace, že si udržel vlastní atmosféru. Za určitých okolností mohl nést život.

Seržant Groll zavrtěl hlavou, když ho vědec požádal, aby v nízké výšce ten měsíc obletěl. „Copak vážně věříte, že by si nesmrtelná civilizace vybrala pro svou existenci zrovna tohle nepohodlné místo?“

Lossoshér seděl bez hnutí a díval se ven.

„Nezáleží na tom, čemu věřím nebo nevěřím, seržante. My prostě nesmíme nic vynechat. To je to. Ta cizí civilizace si zřejmě zakládá na hádankách. Bude jiná, než jsme my. Možná se dokonce stáhli do nitra své planety. Pak, jak jistě uznáte, by bylo docela jedno, kterou planetu si vybrali pro útěk. Mohli by se pak klidně odstěhovat někam do vesmíru a existovat i bez slunce, bez světla a tepla. Proč by tedy nemohli být tady?“

Groll neodpověděl. Nevěděl, co na to říct.

Seshora vypadal měsíc 12A mrtvý, neživý. Kamenitá poušť vykazovala jen občas nějaký rostlinný porost - jediný znak života. Nebyla tam žádná jezera, žádná moře. Měsíc byl jedním jediným kontinentem. Možná že kdesi hluboko pod povrchem existovaly rezervoáry vody, ale ty neměly na klima měsíce vůbec žádný vliv.

Dvakrát ho obletěli, pak Lossoshér řekl: „Přistaneme, prosím!“

Seržant Groll potlačil nadávku. Myslel na příkazy, které dostal od majora Deringhouse. Podle nich musel splnit všechna přání ferronského vědce.

Zrovna on musel dostat takový úkol!

Stroj začal klesat a pak jen v několika stech metrech výšky klouzal nad povrchem.

„Kde?“

„Ještě počkejte,“ odpověděl Lossoshér. Ve tváři měl napjatý výraz. Vypadalo to, jako by něco hledal. „Leťte v téhle výšce dál. Trochu pomaleji...“

Groll poslechl. Dole pod nimi byla krajina, která působila tím nejbezútěšnějším dojmem, jaký si Groll uměl představit.

Lossoshér však zřejmě o něčem přemýšlel. Pozorně se díval dolů. Vypadalo to, jako by jeho očím nic neuniklo.

Po dvou hodinách toho konečně nechal. „Myslím, že si to přistání ušetříme. Nevěřím že bychom něco našli. Leťte ke 12B. Možná tam budeme mít víc štěstí.“

Groll si v duchu oddechl. Podíval se na mapu a změnil kurz.

✧ ➹ ✧

Rhodan položil dlaň na Crestovu ruku. „Myslím, že si pro to můžeme jít. Generátor to v drží. Dokud je vysílána jeho energie, nemůže se nic stát. Takže prosím...“

Šel napřed. Crest ho s mírným zaváháním následoval. Bully počkal, pak vykročil za dvěma mutanty. Ostatní příslušníci jednotky čekali v pozadí. Nehýbali se.

Rhodan dorazil k místu, kde předtím stála neviditelná stěna a bránila jít dál. Nyní tato překážka zmizela.

Pak vešel.

Zastavil se před transmiterem a bezděčně strčil ruku do kapsy, kde měl kousek papíru a na něm tajuplnou větu, kterou počítač přeložil a zapsal. Podle něj by se tato věta měla objevit někde tady v kryptě. Měla znamenat začátek nové stopy.

Crest zůstal stát za Rhodanem. „Přece nechcete...?“

Rhodan se otočil. „Vy byste se teď snad zastavil, Creste? Takhle těsně u cíle? Ne, to přece nejde. My pozemšťané se nevzdáváme tak rychle. Přece se to vyplatí. Věčný život...“

„Ale co když vás to zabije, Perry?“

„To neznámí jistě nechtějí, Creste. Nechali nám stopu, která nás k nim musí zavést. Věřte tomu, že nám nestavějí do cesty smrtící překážky. Překážky tu budou, to jistě, ale smrt na nás nečeká.“

Neobvykle zamlklý Bully se rozhoupal, že promluví: „Kdo ví, kdy tady ten transmiter postavili, Perry. Sám říkáš, že možná před deseti tisíci lety. Co všechno se mezitím mohlo přihodit? Co všechno se jim mohlo stát? Třeba přistáli uprostřed Vegy.“

Rhodan zavrtěl hlavou. „Vyloučeno. Podceňuješ jejich inteligenci. Museli s tím počítat, že to bude trvat tisíciletí, než se za nimi někdo vydá. Bez starosti, ti určitě nic neriskovali.“

Rhodan vykročil a otevřel mřížové dveře transmiteru.

„Vy zůstaňte tady,“ přikázal ostatním. „Půjdu sám. Pokud všechno funguje a já se octnu na bezpečném místě, vrátím se pro vás.“

„A když ne?“ vyhrkl Bully.

Rhodan pokrčil rameny a neodpověděl.

Crest se zamračil: „Nebylo by lepší, kdyby někdo jiný...“

„Ne, Creste Jsem o dobré vůli nesmrtelných přesvědčen. Oni chtějí, aby jejich hádanku někdo vyřešil. Smím je snad zklamat?“

Crest mlčel.

Rhodan se na něj a na Bullyho usmál - a stiskl tlačítko.

Stalo se něco velmi překvapujícího: Rhodan se nestal ani neviditelným, ani nezmizel. Zůstal v transmiteru stát, jako by se nic nestalo.

Transmiter nefungoval.

✧ ⮝ ✧

Druhý měsíc dvanácté planety by mohl být bratrem toho prvního. Ale Lossohér tentokrát trval na přistání. Groll nabručeně souhlasil, a sotva přistáli, vědec se odebral na povrch. Groll na něj měl čekat. Takže čekal a nudil se.

Po dvou hodinách se Lossoshér vrátil. Zklamáni nedával najevo. Vylezl do kabiny a oznámil: „Nic! Tohle není zmizelá planeta. Zkusíme to s tou další.“

Groll si povzdechl.

„Tam to nebude vypadat jinak,“ domníval se ne zcela neoprávněně. „Kolik měsíců má vlastně třináctá planeta?“

„Jenom dva,“ odpověděl Lossoshér. „Ale jeden z nich je z astronomického hlediska velmi zajímavý.“

„Opravdu?“ poznamenal Groll a odstartoval. Teprve po delší době dodal: „Co je s ním?“

„Jeho vzdálenost od mateřské planety je tak velká, že na jedno obkroužení potřebuje půl roku. Měsíc 13 B je tím pádem vlastně planetou, která čistě náhodou krouží kolem jiné planety a společně s ní pak ještě kolem slunce. Proč by to nemohla být hledaná třiačtyřicátá planeta?“

„Jo, proč ne?“ přikývl Groll. „Ale - proč jo?“

✧ ⮝ ✧

Perry Rhodan to zkusil ještě jednou, ale marně. Nic se nezměnilo. Transmiter odmítal spolupráci. Rhodan poněkud zklamaně vyšel ven a podíval se na Cresta. „Tomu nerozumím,“ přiznával. „To jsme se dostali přes tak těžkou překážku jen proto, abychom tu našli nefungující transmiter? Co to může znamenat?“

„Něco to znamenat musí,“ odpověděl přesvědčeně Crest. „Pomyslete na všechny ty transmitery, co jsou rozsety po Ferrolu. Naprosto funkční, naprosto bez závad, nevyčerpatelné energetické zdroje. Pokud tento transmiter nefunguje, pak je tomu tak záměrně. Co myslíte vy, Bulle?“

Bully nepůsobil dojmem, že by se chtěl za každou cenu vyjádřit k věci, ale pak řekl: „Souhlasím s vámi, Creste. Tyhle bytosti z minulosti každopádně netrpí nedostatkem fantazie. Takže asi máme opravit transmiter, abychom jim dokázali své schopnosti ovládnout pětidimenzionální myšlení.“

Bully to vlastně řekl jen proto, aby něco řekl, ale Rhodan vzal jeho slova vážně. Krátce na Bullyho pohlédl, potom se podíval na Cresta a opět obrátil pozornost k transmiteru.

Otevřel dveře a vstoupil.

Něco tam hledal - něco určitého, nějaké upozornění.

Tyto bytosti vlastnily tajemství nesmrtelnosti. Byly připraveny ho sdílet s jinými. Jak ale zjistit, zda je toho ten cizí hoden? Jedině zkouškou. Takže tu zanechali složitou hádanku...

Skutečnou kosmickou hádanku!

Galaktickou hádanku!

Rhodan věděl, že transmiter představuje hned dva problémy. Zaprvé je nutné uvést ho do provozu, a za druhé se jeho prostřednictvím dostat na neznámé místo. Ale tam...

Ani se o tom neodvažoval přemýšlet. Tam ho čekaly další problémy.

Bully najednou vykřikl překvapením. Crest za ním spěchal, stejně tak oba mutanti. Rhodan potřeboval jen pár vteřin, než se octl u skupinky kolem Bullyho. Papírek, který svíral v kapse, pálil jako oheň.

„ Co se stalo?“

„Nápis!“ řičel Bully. „Objevil jsem nápis. Na zadní straně transmiteru. Bylo to docela jednoduchý.“

Rhodan vytáhl z kapsy papír. Podíval se na něj a porovnal nápis na něm s nápisem na transmiteru. Pak schoval papír zpátky do kapsy.

Bully jeho manévr zklamaně sledoval. „Máš s sebou slovník?“ šklebil se.

„Pokud nemáš nic proti, tak mám,“ odpověděl Rhodan. Intenzivně se věnoval studiu znaků. Byla to řeč nesmrtelných. Věta na transmiteru byla stopou, kterou hledali. „Tahle věta je stopa.“

„Věta? Jaká věta?“

„Ta řeč se skládá z obrazových symbolů, geometrických znaků a cizích písmen. Kromě toho je pečlivě zakódována. Rozluští ji jen počítač.“

„Jak zní ta věta?“ chtěl vědět Bully.

Rhodan se usmál: „Najdeš světlo, když se tvůj duch vyrovná nejvyššímu řádu. - Já věděl, že tu větu tady někde najdeme. Nyní aspoň víme, že jsme na správné cestě a že to světlo najdeme.“

„Jo,“ zavrčel Bully a zarputile pohlížel na tajuplné znaky.

„Pokud se náš duch vyrovná nejvyššímu řádu. Myslíš, že to náš duch zvládne?“

„Když ne náš duch,“ odpověděl pomalu Rhodan, „tak to dokáže duch počítače.“

✧ ➹ ✧

Měsíc 12 C nepřinesl žádné překvapení, stejně jako 13 A.

Groll si to pak s jistou měrou zvědavosti namířil ke vnějšímu, druhému měsíci.

Je to obyvatelný svět, říkal si Groll a v duchu se divil, proč si z něj Ferronové neudělali kolonii.

„Kdepak,“ s úsměvem odpovídal Lossoshér. „Je nás na to příliš málo. Navíc je tu na nás přece jen trošku chladno. Ale možná že jednou... Až nám naše planeta bude malá...“

„Copak sem Ferroni neposlali ani expedici? Tady určitě bude nějaký život,“ namítal Groll.

„Příroda ráda plýtvá,“ odpověděl Lossoshér. „Ve vesmíru je určitě mnoho světů, které čekají na to, až budou objeveny inteligentními bytostmi. Jistěže máme zprávy o 13 B, ale v žádné není informace o existujícím nebo zašlém životě. Myslím však, že jde jen o letmá pozorování. Tady patrně ještě nikdo nepřistál.“

„Jak lehkomyslné,“ divil se Groll. „Možná je to tím, že vaše soustava je příliš velká a že tu je tolik vhodných světů. V mé soustavě existují jenom dvě planety, které se hodí k přesídlení.“

„Vaše soustava je daleko od Vegy?“ vyzvídal Lossoshér, ale

Groll nezapomínal na Rhodanovy rozkazy.

„Jestli daleko nebo blízko, jakou to hraje roli?“

Ferron předstíral, že si pilotova úhybného manévru nevšiml. Ale doufal, že se jednou přece jen dozví, odkud lidé přišli. Najednou ukázal dolů: „Vidíte ty hory? Pokuste se je přeletět v nízké výšce. Pokud tu nesmrtelní zanechali nějaká znamení, pak možná na něčem tak přehledném, jako je vrchol hory.“

To byl rozumný argument. Seržant Groll šel se strojem níž.

Nebyly tam žádné stromy, jenom vysoká tráva a kamení.

Úzká říčka se proplétala mezi tisíci malých a ještě menších ostrůvků. Ale chyběla tu zvířata.

Pak byla tráva najednou kratší a porost řidší. Nakonec zbyla jen holá, zvolna se zvedající skála.

Groll zvedl stroj, aby se přizpůsobil stoupajícímu podloží krajiny.

Lossoshér nespouštěl oči z kraje pod sebou. Najednou stoupání přestalo a před Grollovýma překvapenýma očima se rozprostřela náhorní plošina, táhnoucí se až k dalekému horizontu. Tohle byl nový svět, který neměl s nížinou nic společného. Tahle země ležela o dva tisíce metrů výše. Tady nebyla voda ani vegetace. Byla to mrtvá krajina. Pokud by na tomhle měsíci žila nějaká civilizace, pak určitě ne tady.

Lossoshér na to však nebral zřetel.

„Jděte trochu výš, ať máme lepší přehled,“ požádal pilota. „A dávejte pozor na mimořádné jevy.“

Groll zavrtěl hlavou. „To si vážně myslíte, že nám tu postavili ukazatel směru? To by přece bylo absurdní.“

„Obvykle se zdá absurdním to, co je cizí, a naopak,“ řekl suše vědec. „S tím se musí počítat. Co ukazuje gravometr?“

Groll zasmušile pohlédl na přístrojovou desku. „Pod námi jsou nějaké dva těžké elementy, ale to může souviset s podložím... Nebo snad myslíte, že jste objevil podzemní zařízení neznámé civilizace?“

„Kdo ví?“ tajuplně odpověděl Lossoshér. „Bylo by to milé překvapení, kdybychom tu našli vchody do jejich podzemních obydlí, nemyslíte?“

Nepolepšitelný optimista, řekl si v duchu Groll.

„Vidíte tamhle vpředu to seskupení jednotlivých balvanů?“ vytrhl ho ze zamyšlení ferronský vědec. „Přistaňte těsně u nich.“

Groll poslechl.

Prostranství vypadalo divoce a rozeklaně. Po životě nebo vegetaci ani sebemenší stopy.

„Atmosféra je oukej. Můžete jít se mnou, jestli máte chuť.“

Groll neměl chuť. Počkal, až vědec vystoupí a zmizí mezi balvany. Pak si zastrčil za pás příruční paprskomet a také vylezl z lodi ven. Když už tam byl, hodlal se pokusit o průzkum na vlastní pěst.

Uzavřel vstup a aktivoval kolem stíhačky malé energetické pole. Bez jeho svolení se k ní nikdo nedostane.

Vzduch byl chladný a svěží.

Pomalu kráčel ve Ferronových stopách. Prostranství bylo rozlehlé a nepřehledné. Zdálo se vskutku absurdní hledat stopy cizí civilizace právě tady. Po zemi se povalovaly menší balvany, ale dominantu krajiny tvořily kuželovité skalní útvary, které trčely k nebi.

Groll si lámal hlavu tím, jak asi takovéhle útvary mohli vzniknout. Voda tu nebyla. Vichřice nebo bouřky tu byly určitě velmi řídkým jevem. Ale kdysi dávno to tu mohlo vypadat docela jinak.

Vládlo tam téměř neskutečné ticho. Grollovy kroky se odrážely od skal. Odněkud zpředu byly slyšet ještě další kroky: kroky toho Ferrona.

Vtom se Groll zastavil.

Nyní slyšel Lossoshérovy kroky ze všech stran: zepředu, zezadu, zleva i zprava. Bylo to, jako by kráčel celým lesem skalních sloupů. Ozvěna se od nich odrážela na všecky strany.

Ale pilotovo školené ucho dokázalo odlišovat pravé zvuky od ozvěny. Nebylo to nijak lehké, ale možné to bylo.

Rukou sjel bezděčně k opasku a zastavil se teprve, když ucítil chladný kov zbraně.

Kromě vědcových kroků slyšel ještě tiché, plíživé kroky někoho třetího.

Groll a Lossoshér nebyli na tomhle světě sami.

✧ ✦ ✧

Pro ten den svůj pokus přerušili. Crestovi se podařilo zjistit, že v transmiteru byly na několika místech vědomě přerušeny kontakty. Našel dokonce i falešná spojení.

„Konstrukční plány transmiterů máme,“ řekl pak arkonidský vědec. „Tenhle úkol snadno splníme. Možná by to mohl být úkol pro některého z našich pracovních robotů.“

Rhodanovi nezbylo než s Crestem souhlasit. Jeden z mutantů zůstal na stráži a neutralizační agregát běžel dál.

Dlouho do noci pak Rhodan seděl ve velínu arkonidského počítače a neustále mu kladl otázky, aby pak porovnával odpovědi. Hovořil s ním jako s živou bytostí. Teprve když měl na stole před sebou zjednodušený plán transmiteru a když mu počítač opět potvrdil všechny jeho domněnky ohledně hádanek, které nesmrtelní kladli, byl Rhodan spokojen. Nyní s definitivní platností věděl; že je na stopě největšího vesmírného tajemství a že si nedá pokoj, dokud je neodhalí.

Příští ráno Crest podle počítačových výsledků naprogramoval speciálního pracovního robota, který byl posléze schopen opravit jakoukoli závadu na jakémkoli transmiteru, byť by to byla i uměle vytvořená závada.

Rhodan počkal do odpoledne a teprve pak se vydal do Thorty. Doufal, že dostane zprávu od seržanta Grolla, ale ten se mu pořád nehlásil. Zatím nebylo důvodu k nějakému znepokojení, Rhodan si totiž uměl představit, s jakým zaujetím Lossoshér pracuje, a že svým nadšením možná strhl i Grolla, takže ještě vůbec nepomysleli na to, aby podávali zprávy.

Dole v kryptě zůstalo vše jako minulý den. Robot se pustil do práce a během několika minut se už věnoval útrobám transmiteru.

„Dokáže to?“ šeptal Bully, jako by se bál, že ho strůjce velké hádanky uslyší. „Co když to nezvládne?“

„Bylo by lepší, kdybys mlčel,“ radil ostře Rhodan. Bully se podrážděně stáhl. Crest se moudře pousmál a robot dál pomalu a rozvážně pracoval.

Dlouhé minuty se měnily ve věčnou hodinu.

Pak, téměř se spokojeným výrazem v metalické tváři, uzavřel robot všechny kryty a napřímil se: „Transmiter může být uveden do provozu.“

Rhodan si ulehčeně oddechl. Krátce pohlédl na Bullyho, poklepal kolemjdoucímu robotovi na jeho chladné rameno a obrátil se na Cresta: „Kdy?“

Arkonidan učinil nerozhodné gesto: „To se ptám celou dobu, Perry. Možná teprve zítra. Sestavení skupiny, která se toho odváží, musí být řádně promyšleno. Kromě toho myslím, že bude nutné vzít s sebou i jednoho robota. Taky bychom neměli zapomenout na lékaře. Dr. Haggard je myslím tím vhodným mužem.“

„A mutanti Sloaneová s Marshallem,“ zamyšleně přitakal Rhodan. „Tím bychom měli být připraveni na všechny eventuality. Skok do neznáma nás, jak doufám, dovede k dalšímu úkolu, který budeme muset řešit.“

Crest se podíval k zemi.

„Jsou okamžiky, kdy chovám jisté pochybnosti, Perry. Občas si připadám velmi podivně, když pátrám po tajemství cizí civilizace.“

„Neděláme nic zakázaného,“ upozorňoval ho Rhodan. „Oni zanechali stopy, my je sledujeme.“

„To je vaše teorie, Perry. Nikdo z nás neví, jestli odpovídá skutečnosti. Já si stejně pořád myslím, že riskujeme život, když se do těchto věcí pouštíme.“

„Já jsem přesvědčen o pravém opaku a počítač mi dává za pravdu.“

„Někdy si říkám, že bychom planetu věčného života neměli snad ani hledat,“ pokračoval Crest v pochybách a tím vyprovokoval Bullyho, který to už nemohl poslouchat.

„Ale, Creste, já vám nerozumím," ozval se Bully. „Kdo by si nechal ujít šanci, že bude jednoho dne nesmrtelným? Tihle neznámí dávají nesmrtelnost jako cenu za vyřešení velké hádanky. Když ji vyřešíme, budeme nesmrtelní."

„To všecko jsou jen dohady, můj milý," odpověděl mírným hlasem Crest. „Přiznávám, že celá naše expedice z Arkonu spočívala na dohadech a starých legendách. Tahle planeta věčného života měla existovat, ale to bylo před deseti tisíci lety!"

„Výborně!" chválil ho Rhodan. „To je pořád všecko na jedno téma! Zapadá to do sebe."

Arkonidan váhavě přitakal. „Máte pravdu, samozřejmě. Ale odpustíte mi mé protiargumenty, Rhodane. Vaše tempo je na mě někdy až příliš rychlé. My Arkonidané jednáme trochu pomaleji..."

„Jo, tak pomalu, že vás ta vaše letargie přivede k zániku!" vybuchl Bully.

Crest už se neusmíval, ale stále ještě přívětivým tónem odpověděl: „Takže zítra, co říkáte Dobrá, souhlasím. Nyní máme před sebou noc. Spánek nám udělá dobře. Jsem rád, že jsme stejného názoru. Pojďme."

✧ ➹ ✧

Seržant Groll tam stál jako solný sloup.

Je to podivný pocit, octnout se na neobydlené planetě a setkat se tam s někým cizím, obzvlášť když člověk netuší, kdo by ten cizí mohl být.

Zatímco naslouchal, horečnatě přemýšlel. Hlavou se mu honily ty nejdivočejší myšlenky. Živé bytosti na 13B? Že by tu tedy opravdu žily ty nesmrtelné bytosti?

A - nebyly náhodou agresivní?

Groll bezděčně sáhl ke zbrani. Těžká rukojeť paprskometu ho na chvíli uklidnila, ale nezbavila ho pochybností.

Nyní se musel Lossoshér zastavit. Jeho kroky už nebylo slyšet. Mezi balvany foukal vánek a víc nebylo slyšet.

Groll cítil, jak mu po zádech stéká studený pot. Prsty znovu sevřel svoji osobní zbraň a konečně ji tasil. Ukazováček měl na spoušti. Neodvažoval se udělat ani krok v obavě, že by ho neznámý mohl slyšet. Nyní byl zatím ještě stále ve výhodě. Neznámý mohl počítat jen s Ferronem. O Grollovi snad ještě nevěděl.

Ale nemohl tu jen tak nečinně stát. Nesl zodpovědnost za učencovu bezpečnost. A Lossoshér neměl zbraň.

Seržant Groll sebral odvahu a vyrazil. Podle něj museli být Lossoshér a neznámý někde za nejbližším kamenným sloupem. Vědec se určitě neohlížel, jestli ho někdo sleduje, a věnoval se průzkumu.

Groll pevně sevřel paprskomet a udělal další krok. Dával přitom pozor, aby nezpůsobil žádné podezřelé zvuky.

Krev mu ztuhla v žilách, když před sebou náhle uslyšel překvapený výkřik. To musel být Lossoshér. Ale neznělo to jako zděšení, spíš jako triumf. Jak si to vysvětlit?

A pak zase ty pevné, rozhodné Ferronovy kroky. Lossoshér si povídal sám se sebou, ale Groll slyšel jen mumlání. Dokázal pouze odhadnout, že vědec udělal tak neobyčejný objev, že na všecko kolem zapomněl.

Pilot obešel další kamenný sloup. Přitiskl se přitom k jeho hladkému povrchu. Před ním se prostor mezi sloupy rozšiřoval. Vzdálené slunce Vega klesalo za obzor. Rychle se tu stmívalo.

Ale pořád ještě bylo dost jasno na to, aby viděl, jak se Lossoshér snaží holýma rukama odházet kamení z útvaru, který připomínal pyramidu.

Její stěny byly hladké a bez chyb, až na nějaké pravidelné zářezy uprostřed. Lossoshér se snažil odkrýt právě tyhle zářezy. Snad to bylo nějaké písmo.

Asi deset metrů vedle Ferrona zel v sousedícím kamenném sloupu půlkulatý černý otvor. Do hlubiny hory vedl hladký tunel. I z dálky Groll viděl, jak podlaha v otvoru hned za vstupem klesá.

Lossoshér tenhle vchod zatím asi ještě neviděl, protože to by se zřejmě nevěnoval pyramidě.

Už chtěl na vědce zavolat, ale vtom si uvědomil přítomnost třetí bytosti. Málem by na ni zapomněl, ale paprskomet v ruce mu ji připomenul.

Kde trčela ta bytost, jejíž plíživé kroky zaslechl? Seděla někde v úkrytu a pozorovala je? Už ho taky objevila? Pokud ano, proč se chová tak zdrženlivě?

Groll kráčel opatrně dál. Lossoshér a pyramida byli vzdáleni asi třicet metrů, vchod do podzemí byl ještě o něco dále.

Groll našel malý výklenek, ve kterém byl ze všech tří stran kryt. Schoval se tam. Nyní byl ve výhodě. Neznámý protivník - pokud to byl protivník - by se nyní musel prozradit, kdyby Lossoshéra sledoval.

Rychle se stmívalo. Poslední sluneční paprsky zhasly a brzy se objevily první hvězdy. Lossoshér toho nedbal a pořád se skláněl nad tajuplným nápisem...

Groll ho tiše sledoval, ale najednou ho z pasivního strnutí vytrhl stín.

A zároveň těsně vedle sebe uslyšel zvuk. Neznámý musel být u stejného kamenného sloupu... Pak znovu ten plíživý zvuk a potom se před Grollem najednou zjevila temná postava. Byla vyšší než lidé, ale měla vzdáleně lidské rysy. Špičatá hlava a pancíř připomínaly pravěk na Zemi, ale i nedávnou minulost na Ferronu. Přestože si Groll plně uvědomoval Rhodanovu zásadu, že cizí bytosti nelze posuzovat podle jejich vzhledu, byl bez sebe hrůzou.

Stál tam, nebyl schopen se hnout a křečovitě svíral v ruce paprskomet. Lossoshér se v tu chvíli u pyramidy napřímil. O neznámém nebezpečí očividně vůbec nic netušil, přestože od něj nebylo dál než deset metrů.

Kdyby Groll ještě chvíli vyčkal, v té tmě by mu obě postavy splynuly. Proto konečně zvedl ruku, namířil na záda neznámého a zároveň zvolal: „Lossoshére, pozor! Utíkejte doprava. Blíží se k vám někdo! Pospěšte si!"

Neměl v úmyslu na cizí bytost střílet, dokud nebudou její záměry zcela jasné. V žádném případě nemínil vraždit. Pokud by šlo o obyvatele této planety, měl přece právo zjistit, kdo se to sem dostal.

Ale to, co se pak stalo, ho zbavilo rozhodování.

Mocný stín uprostřed plošiny se zastavil a stál zcela bez hnutí. Groll každou chvíli čekal záblesk nějaké zbraně, ale nic takového se nestalo.

Zatímco Ferron po chvíli váhání následoval Grollovu radu a několika skoky se octl mimo dostřel, cizinec využil příležitosti, aby prostě zmizel.

Grollova pozornost byla odlákána Lossoshérovými skoky. Ta chvilka stačila.

Bytost se rozběhla k otvoru ve skále, a než Groll stačil něco udělat, zmizela v šachtě. Zvuky, které z díry vycházely, zněly stále vzdáleněji, až nakonec zcela utichly.

Groll ještě dobře minutu počkal, pak na Lossoshéra zavolal: „Je pryč! Pojďte sem! Musíme zpátky na loď. Kdo ví, jaká tu ještě mohou číhat nebezpečí!“

Ferron kráčel přes skalní plošinu. Vypadal, že si vůbec neuvědomuje ohrožení, ve kterém se nacházel. Vzrušeným hlasem řekl: „Našel jsem je! Našel jsem ty, co žijí déle než slunce!“

Groll se zlobil. Schoval paprskomet do pouzdra.

„Jako mrtvému by vám to nebylo nic platné.“

Ferron jako by se probouzel ze sna. „Jak to myslíte? Á, ten cizinec! Ale, ten byl jistě na procházce. Lekl se a utekl.“

Groll pokrčil rameny. „Každopádně se teď vracíme. Zítra je taky den a navíc bude i světlo. Jak dlouho tady trvá noc?“

„Za pět hodin bude den.“

Groll šel napřed. „Zcela symbolicky řečeno,“ poznamenal, „tady slunce nežije moc dlouho.“

✧ ⮝ ✧

Znovu uplynula jedna noc.

Rhodan byl pevně rozhodnut, že ten den vyřeší další úkol galaktické hádanky. Shromáždil své lidi a vyrazil k Thortovu paláci.

Čekal tam na ně robot. „Žádné mimořádné události, pane,“ hlásil, když se Rhodan zeptal.

Bully k němu přistoupil a žoviálně mu poklepal na rameno: „Takže myslíš, že nic neriskujeme, když nasedneme do transmiteru?“

„Přístroj je funkční,“ odpověděl uhýbavě robot.

„Ty půjdeš s námi, to mě uklidňuje,“ zašklebil se Bully. „Kdyby sis nebyl jistej, asi bys takový riziko nepodstoupil.“

Robot tentokrát neodpověděl.

Rhodan postál pár vteřin před transmiterem, než vstoupil.

Ostatní ho následovali. Bylo tam pochopitelně velmi těsno.

Robot vešel do klece jako poslední.

Rhodan položil prst na tlačítko.

„Náš neklid je pochopitelný, ale zbytečný,“ řekl. „Logické úvahy počítače potvrzují, že nám nehrozí žádné nebezpečí... Světlo, o kterém hovoří nesmrtelní, je světlem věčného života.“

„Rozhodl jsem se, že půjdu s vámi,“ řekl nejistě Crest. „Učinil jsem to, protože to dlužím své civilizaci. Ale přiznávám, že si nejsem tak jist jako vy.“

„Vy nedůvěřujete svému vlastnímu dílu, svému počítači, Creste?“

„Počítač se může mýlit, nedostane-li přesné, anebo všechny údaje tak, jak by je měl dostat. Co my víme o mentalitě bytostí, které nás lákají?“

„Velmi mnoho, Creste. Byly to bytosti se smyslem pro humor a byly to vysoce inteligentní bytosti. Navíc byly jistě velmi přívětivé, protože proč by jinak zanechávaly takové stopy? Důvěřujte jim, Creste. K cíli se dostaneme pouze tehdy, pokud naše inteligence bude odpovídat té jejich. A já doufám, že na to máme.“

„Jistě,“ zamumlal Bully. „Taky doufám. Ale moc dobře mi po těle není, to mi můžeš věřit. Jestli mám bejt upřímnej, tak sem se v duchu rozloučil se životem.“

✧ ⮝ ✧

„Včera jsi ještě mluvil docela jinak,“ namítal Rhodan. Jeho prst pořád ještě. ležel na tlačítku startu. „Spadlo ti srdce do kalhot?“

„Nevím,“ odpověděl Bully. „Nedíval jsem se...“

Haggard nic neříkal, stejně tak se všech poznámek zdrželi Anne a John. Perrymu Rhodanovi plně důvěřovali. Co dělal, dělal správně. Jeho blízkost znamenala jistotu.

I robot mlčel, ale to nic neznamenalo.

„Hotovo?“ zeptal se Rhodan.

Přikývli.

Rhodan zatnul zuby a stiskl tlačítko.

Okamžitě pocítili obvyklý efekt při dematerializaci: silnou bolest a smrtelnou úzkost. Zároveň se jim okolí rozplývalo před očima.

To všechno však ve skutečnosti trvalo jen zlomek vteřiny nebo věčnosti. Pak bylo po všem. Opět dokázali myslet a bolest byla pryč. Oči znovu viděly.

„Ó, zatraceně!“ zamumlal Bull a přitiskl se k robotovi: „Extra vodvaz to teda nebyl. Už to nikdy neudělám.“

„Budeš muset, jestli se chceš vrátit,“ řekl Rhodan. „Kde to jsme?“

„To se ptáš mě?“ podivil se Bully a pokoušel se proniknout očima skrz temnotu kolem. Stáli v kleci transmiteru, ale věděli, že to není stejný transmiter, ze kterého vyšli. Tohle byla přijímací stanice.

Bezesporu se dostali do útrob nějaké stavby. Vzduch tam byl vydýchaný a řídký, jako by se sem dlouho nedostal žádný čerstvý.

Rhodan otevřel dveře transmiteru.

Jako na povel se kolem rozsvítilo.

Expedice mžourala a rozhlížela se.

Transmiter stál uprostřed obrovského sálu, kterému chyběl východ. Přinejmenším nebylo žádný východ vidět. Byl však plný různých přístrojů a podivně tvarovaných zařízení, mezi kterými vedly jen úzké chodbičky.

„Pojďme,“ řekl Rhodan, ale jeho hlas zněl podivně stísněně. Jako první vyšel do haly. „Kde může být další úkol?“

Jako by mu neznámí nesmrtelní chtěli odpovědět, nahoře nad nimi se rozzářil nápis. Bylo to stejné písmo, jaké už znali: obrázky a písmena. Ještě než ho Rhodan stačil vůbec zaznamenat, zase zhaslo.

Rhodan šokovaně zjišťoval, že propásli šanci. Ten nápis měl být nějakým upozorněním. Měl na to pomyslet, měl mít s sebou videozáznam nebo alespoň hloupý fotoaparát. Nyní se další kroky zdály být zbytečné.

Telepat John Marshall zachytil jeho myšlenky: „Nezoufejte, šéfe. Určitě nás sem nevylákali proto, abychom se zase hned vrátili. Určitě tu budou ještě další šance...“

„Zapomínáte,“ poznamenal hořce Rhodan, „že ten nápis zase zmizel... Co si bez něj počneme?“

Nyní se usmál Crest: „A vy zase zapomínáte na mou fotografickou paměť, Perry. Chcete, abych vám tu větu napsal?“

Rhodan si oddechl.

„Promiňte, Creste, vážně jsem na to zapomněl. Prosím, ano, napište mi ji. Robot ji odnese zpátky k počítači. Určitě budeme potřebovat vědět, co znamená.“

Mezitím všichni opustili transmiter a zastavili se uprostřed gigantického seskupení neznámé techniky. Po nějaké živé bytosti nebylo nikde ani stopy.

Ale najednou pocítili čerstvý vzduch.

Nahoře pod stropem bylo něco jako ventilátory. Takže to tu fungovalo na bázi kyslíku!

„Kde to jsme?“ zeptala se Anne Sloaneová: „Na Ferrolu?“

„Možná Ferrol, možná dokonce Thorta,“ odpověděl Rhodan, ale z jeho hlasu zazněly pochybnosti. „Stejně dobře to může být planeta, která se od Ferrolu vznáší tisíce světelných let daleko. Ale ať jsme kde jsme, transmiter nás vrátí zase zpátky. Ano, Creste?“

Crest mu podal zápis světelné věty. Rhodan ji předal robotovi a poslal ho transmiterem za počítačem na Ferrol.

Robot beze slova uposlechl.

Rhodan se pak znovu věnoval objevenému sálu: „Ta věta patrně nebude jediným znamením, které je nám určeno. Tenhle chaos techniky neslouží jenom tomu, aby odlákal naši pozornost. Zkoušky budou stále těžší, na to se musíme připravit.

„Pojďme. Ale buďme připraveni. Crest už osvědčil svou pohotovost. Nikdo nevíme, kdo z nás bude vyzván jako další.“

Vykročil vpřed.

Vtom to někde zabzučelo.

Bylo to hluboké, pravidelné bzučení, jako by se rozjel motor. Kdo ho nastartoval? Nikde nikoho neviděli...

Přicházelo to zprava. Rhodan zabočil a vydal se za zvukem.

Věděl, že musí.

Matně se lesknoucí kov neznámých strojů jako by se mu po smíval a zároveň mu vyhrožoval.

Bzučení přicházelo z krychle na konci chodbičky. Když se před ní Rhodan zastavil a zahleděl se na ni, měl pocit, že mu tisíce prstů prohmatávají mozek. Něco cizího se mu snažilo něco říct.

Ale co to bylo?

„Marshalle, cítíte to tak?“

Telepat rychle přitakal. Měl zavřené oči a soustředil se. Na čele mu perlil pot. I Crest tam stál bez hnutí. Bully nic necítil, byl trochu stranou. Jenom slyšel to bzučení.

Pak to najednou přestalo. V sále nastalo tíživé ticho.

Rhodan cítil, jak se mu v hlavě ulehčilo. John Marshall si oddechl. Otevřel oči.

„Nezakódovaná myšlenková zpráva,“ řekl. „Tenhle stroj zkoumá mentální struktury. Podíval se na naše duševní schopnosti a inteligenční kvocienty. Výsledek dopadl pozitivně, alespoň zčásti.“

„Co to znamená?“

Marshall se netvářil nijak šťastně. „Zjistil u nás rozdílné reakce, pokud jsem mu dobře rozuměl. Výsledek je dobrý, ale u Bullyho, Anne a Dr. Haggarda postrádal telepatické schopnosti. U vás, Rhodane, stejně jako u Cresta, našel jejich slabé náznaky. Mě uznal jako plnohodnotného, a proto mi taky sdělil výsledek.“

„Tomu nerozumím,“ bručel Bully. „Ta mašina si s vámi povídala?“

„V podstatě ano,“ přikývl telepat. „Věděl jsem, nač myslí. Každopádně jsme ve zkoušce obstáli. Smíme hledat dál.“

„Hledat? Hledat co?“

„To automatický telepat neřekl.“

Rhodan chtěl ještě něco namítnout, ale už se k tomu nedostal.

Sálem proletěly mocné blesky, následované ohlušujícím hromem. Dosahovaly délky deseti metrů a vycházely z namodralé koule, která se bez jakéhokoli závěsu vznášela těsně pod stropem.

Deset metrů, a možná deset milionů voltů!

Koule začínala žhnout a ve vzduchu bylo cítit ozon. Pak blesky pohasly. Ale koule se dál velmi silně rozpalovala a v sále začalo být výrazně teplo.

„Co to bylo?“ hlesl Bully. Jeho hlas nezněl příliš jistě.

Rhodan si odkašlal. „Drastická demonstrace bezdrátového přenosu energie, prakticky nevyužitelné. Nevím, co si s tím máme počít. Pokud tohle má být nějaký úkol...“

Opět byl přerušen.

Kdesi v obrovském zařízení se cosi pohnulo. Zřetelně zaslechli blížící se kroky. Byly to pevné a rozhodné kroky, rovnoměrné a jaksi monotónní.

Crest, který stál vedle Rhodana, znatelně pobledl. Roztřásl se. Bully to škodolibě sledoval, ale nakonec měl sám co dělat, aby se ovládl.

Rhodan vypadal strnule. Ve tváři se mu usadil napjatý výraz. Zapomněl na své druhy a ani si nevšiml, jak John Marshall bezděčně sahá do kapsy.

Někdo - nebo něco - se k nim blížilo z nepřehledné strojní haly.

Nyní, zezadu, stejné kroky. Pevné a neomylné.

„Jen klid!“ zašeptal Rhodan. Přitom pohlédl na Marshalla.

„To nemohou být skuteční nepřátelé. Neukazujme žádný strach. Galaktická hádanka je záležitostí inteligence a prestiže.“

Daleko před nimi se za chodbou vynořila postava. Podobala se člověku, ale byla vyšší a mocnější. A chyběly jí nohy. Místo nich jela na vysokých kolech. Trup byl podivně hranatý a rovnoměrný. Na hlavě měla zvláštní antény a tykadla, oči zářily vnitřním ohněm.

„Je to robot,“ zašeptal Crest. „To není živá bytost v našem slova smyslu.“

Kovová stvůra se blížila. Zvuky, podobající se krokům, vycházely z vnitřku bytosti.

Pak se za skupinkou objevila další a blížila se k nim. Rhodan se rozhlížel. Chodbička byla tvořena hladkými stěnami, takže nebylo možné po nich vylézt. Jeden robot vpředu, druhý vzadu. Mezi ním a přístroji nebylo možno uniknout. Pokud se nezastaví, stane se neštěstí...

Rhodan se rozhodl učinit pokus.

„Zůstaňte stát!“ přikázal svým přátelům a vykročil vstříc prvnímu robotu. Ta potvora se pohybovala sice důsledně, ale velmi pomalu.

Rhodan se zastavil pět metrů od ní. Pohled na ni nebyl příliš uklidňující. Z obou očí žhnula vší silou zadržovaná energie. Jemná a stříbřitě se třpytící tykadla si nervózně pohrávala a natahovala se k Rhodanovi, jako by od něj něco čekala.

Nic však nenaznačovalo, že by se robot mínil zastavit.

Bylo to instinktivní gesto, když Rhodan zvedl obě ruce proti stroji a zvolal: „Stát!“

Ta věc jela dál.

Rhodan se bez dalšího pokusu vrátil k ostatním.

„Marshalle, dejte mu telepatický rozkaz! Třeba na něj za reaguje!“

Telepat mlčky přitakal a předstoupil před ostatní. Zatímco se snažil, druhý robot se k nim blížil zezadu.

Vypadalo to bledě.

Anne Sloaneová si v tu chvíli uvědomila, že by mohla snad pomoci právě ona. Ano! Ona! Jak to, že to Rhodana nenapadlo hned?

Bez toho, aby řekla jediné slovo, vykročila k zadnímu robotovi, zastavila pár kroků před ním a plně se soustředila.

Chápala, že nyní je její mimořádná schopnost vystavena velké zkoušce. A přesto, čistě technicky, to byla prostá záležitost.

Stačilo jen překonat vnitřní nedůvěru ve své ověřené síly.

Mentální energie Anne Sloaneové se koncentrovala a zamířila proti kolosu. Zasáhla ho jako paprsky neviditelného reflektoru.

Rhodan pozorně sledoval marné pokusy Johna Marshalla, a proto si nevšiml okamžitého úspěchu Anne Sloaneové hned.

Zato ho uslyšel.

Viděl to jen Bully, který se včas ohlédl.

Bylo to, jako by robot běžel proti neviditelné zdi. Kola se mu protáčela na místě, pak jednou, dvakrát poskočila a zastavila se. Ve vzduchu bylo náhle cítit pach spálené izolace. Vedro vycházející z koule nad jejich hlavami stále sílilo.

Chodba nebyla široká a robotovo znehybnělé tělo ji zablokovalo tak, že by nikdo neprošel. Překážka byla sice zablokována, nikoliv však odstraněna. Bylo málo platné, když Anne zadržovala jednoho robota, přičemž druhý se stále blížil. A oba naráz zastavit nemohla.

Mozek telekinetky pracoval bleskurychle. Ještě než Bully stačil něco říct, našla už jediné správné východisko.

Opět se plně soustředila, proměnila mentální energii v energii pozitivní - a robota nadzvedla.

Pomalu a se stále se točícími koly robot stoupal ke stropu. Deset centimetrů, dvacet - pak půl metru.

Anne Sloaneová cítila jak jí polevují síly. Dlouho už to nevydrží, ale musí! Pokud se jí nepodaří překážku plně odstranit, budou ztraceni!

Nyní to už byly dva metry, pak tři. Už dospěla k výšce okolních strojů. Ale Anne robota zvedla až ke stropu, pak teprve do strany: dva metry, tři...

A pustila ho.

Robot visel miliontinu vteřiny nahoře a pak se zřítil.

Bylo slyšel údery kovu o kov, pak létaly zlomky a úlomky vzduchem.

Rhodan s ostatními se ohlédl. I Marshall zanechal marných snah. Viděli ještě stroj, řítící se dolů, ale také omdlévající Anne Sloaneovou. Námaha ji zcela vyčerpala.

Rhodan pochopil situaci na první pohled.

„Zpátky k transmiteru!“ zvolal a podíval se na prvního robota. „Musíme pryč dřív, než nás rozmačká.“

Marshall tasil paprskomet. Netušili, že ho má s sebou.

„Mám ho zničit?“

„Ne!“ vykřikl Rhodan. „Naše úkoly nesmíme řešit hrubým násilím. Raději mi pomozte odnést Anne. No tak, Bully, co koukáš! Pomoz nám!“

Byl to rychlý, ale spořádaný ústup. Ponechal Rhodanovi do statek času na přemýšlení o nepodařené misi. Kdyby měli s sebou ještě druhou telekinetku... Betty Toufryovou! Rhodanovi radostí poskočilo srdce. „Pokud se nám podaří rychle sem přivést Betty, robot tenhle transmiter nezničí!“

Doběhli ke kleci. Ale než mohl Rhodan vydat další rozkazy, z klece vylezli roboti. Jeden, druhý, třetí! A za nimi Betty!

Rhodan pohlédl na telepata Marshalla, ale ten předstíral, že nic neví. Ale pak se otočil a řekl: „Betty, přicházíš jako na zavolanou!“

Rychle jí vysvětlili, oč jde.

Jeden z robotů mezitím Rhodanovi podával přeložený text světelného nápisu. Zněl takto:

Vítejte v centrále tisíce úkolů.

Ale jenom jeden vás přivede blíž k cíli.

To bylo všecko.

Ale smysl byl jasný. Rhodan ho vyslovil.

„Tisíc úkolů, ale my jsme málem prohráli už u druhého nebo třetího. Přesněji řečeno: ztroskotáme, pokud nám Betty nepomůže. Pojď se mnou, Betty. Ostatní zůstanou u transmiteru. Když to rozkážu, všichni vstoupí a zmizí odtud, jasné?“

Jeho hlas zněl neobvykle ostře. Bully neodpověděl. Věnoval se své pacientce. Už otevřela oči a popleteně se rozhlížela.

„Musíš se hodně soustředit,“ šeptal Rhodan děvčátku. „Nepostačí ho jen zadržet. Pokus se ho zvednout a odnést stranou. Pád z několika metrů postačí, aby byl zničen. To asi bude to, co se po nás požaduje. Zvládneš to?“

Dívenka mlčky přitakala. Oči měla doširoka otevřené. Robot se k ní pomalu a rytmicky blížil.

„Do toho!“ zašeptal Rhodan.

Dívka měla co dělat, aby nepodlehla náhlé panice. Jenom jednou v životě musela své schopnosti použít ve smrtelně vážném případě, to když musela zastřelit vlastního otce, protože do jeho těla vstoupila duše cizího, agresivního invazora. Invaze těch strašlivých, zákeřných bytostí byla tenkrát odražena, ale vzpomínka na hroznou událost v Betty zůstala.

Byla mutantkou prvního stupně. Už jako dítě měla své schopnosti mimořádně vyvinuté.

Homo superior!

Silou vůle se zbavila všech přebytečných úvah a soustředila se na cíl. Pak bleskurychle jednala.

Rhodan neviděl, jak to Anne měla těžké, aby robota zvedla. Přesto překvapeně sledoval, s jakou jistotou pracuje Betty. Rázně robota zastavila, rychle ho zvedla a posouvala mimo chodbičku. Oči jí zářily, vypadalo to, jako by z toho úkolu měla radost.

Pak ho pustila.

Ve stejnou chvíli se od transmiteru ozvaly užaslé výkřiky. Rhodan se otočil a viděl, že se všichni dívají někam jinam. Takže to nemělo nic společného se zničeným robotem. Popadl Betty a opatrně ji vedl zpátky. Chviličku jí trvalo, než se vrátila duchem do reality, ale pak ho poslušně následovala.

Když Rhodan dorazil k ostatním, spatřil důvod jejich úžasu: transmiter totiž zmizel.

✧ ➹ ✧

Seržant Groll stál vedle Lossoshéra před vchodem do štoly. Posledních pár hodin strávili ve velmi neklidném spánku, pak ale vyšlo slunce a rychle se rozjasnilo. Začal krátký den měsíce 13B.

Po rychlé snídani se muži odebrali na místo včerejších událostí.

Pyramida tam pořád stála. Groll udělal několik záběrů nápisu na ní a pak s Lossoshérem vykročil ke štole.

Vyjeveně se dívali do zejícího otvoru. Neviděli tam ani jiskřičku světla. Obložení chodby bylo z nějakého umělého materiálu, bezesporu to byla práce inteligentních bytostí.

„Našli jsme je!“ mumlal Lossoshér nadšeně. „Našli jsme ty, kteří žijí déle než slunce. Jejich hra na schovávanou jim nebyla nic platná. My jsme je...“

„Nic jsme nenašli!“ řekl Groll ostřeji než zamýšlel. „Jenom jsme objevili štolu, která vede někam do hloubky. To je všechno. No a co teď? Půjdete napřed?“

Ferron se podrbal na hlavě.

„Vy jste můj pilot,“ zamumlal. „A můj ochránce. Já jsem mírumilovný vědec a nevyznám se v zacházení se zbraněmi. Jděte napřed.“

Groll v duchu znovu proklel svůj úkol, ale šel, protože nakonec zvítězila jeho hrdost. K čertu, kdyby si ten vědec chtěl později připsat zásluhy, ať na nich má podíl!

Zapnul ruční svítilnu a vstoupil do chodby. Musel se sklánět, z čehož se dalo soudit, že stavitelé chodby byli menší než lidé, asi stejně velcí jako Ferroni. Lossoshér tu nebude mít potíže.

Ovšem v rozporu s tímto zjištěním byl fakt, že neznámý cizinec ze včerejšího podvečera byl větší než člověk.

Něco tu nesouhlasilo.

Groll v tu chvíli přestal zbytečně uvažovat a věnoval se cestě. Ve světle svítilny vypadala chodba jako nekonečná. Sklon dolů mohl dělat nějakých dvacet stupňů.

Za Grollem se nešikovně sunul ferronský vědec.

Vstup nahoře na povrchu se za chvíli proměnil v drobný světelný bod.

Po padesáti metrech začala stěna vyzařovat světlo. Groll mohl snížit intenzitu svícení, a přece stále dobře viděli. Stěna byla chladná a hladká, ale najednou tvořila konec chodby.

Včerejší cizinec se tu buď vyznal a tuhle překážku, možná tajné dveře, uměl otevřít, anebo se v noci vrátil zpátky na povrch planety.

„Dál to nejde?“ zeptal se Lossoshér.

„Ale jo,“ odpověděl Groll. „Za příčnou stěnou.“

„Je to jisté?“

Pilot neodpověděl. Neměl sice arkonidské hypnoškolení jako Rhodan, ale rozum mu napovídal, že by taková chodba neměla smysl, kdyby tu skutečně náhle končila. Takže nutně musela mít nějaké pokračování. A tato překážka značila, že za ní musí být něco hodnotného, něco, co musí být chráněno před vetřelci.

Proto bylo nutno tuto překážku překonat.

Groll se na to připravoval.

Nejdřív prohledal okolí.

A po dvou minutách objevil po pravé ruce asi v půlmetrové výšce malý výstupek.

Stiskl ho.

Nejdřív se nestalo nic, pak se však stěna začala pohybovat a vklouzla do stropu. Zároveň se před nimi rozzářila světla. Bylo vidět, jak se chodba rozšiřuje a zvyšuje. Pokračoval ještě asi deset metrů, aby skončila v místnosti, plné přístrojů zařízení a strojů.

Před tímto sálem však stála obrovitá postava. Její šupinatý pancíř se nebezpečně leskl.

Cizinec je očekával. Groll zíral do ústí hlavně zbraně, která na něj mířila.

✧ ➹ ✧

Rhodan poprvé v životě cítil beznaděj. Bez transmiteru byl návrat nemožný. Také nebylo možné vyhnout se labyrintu tajuplných strojů, do kterého se dostali. Hledání věčného života končilo smrtí.

Ale tenhle nával zoufalství trval jen pár vteřin. Rhodanův rozum začal znovu pracovat. Počítač se přece nemohl mýlit. A nesmrtelní, kteří je sem vylákali, přece nemohli chtít jejich smrt.

Co však bylo dalším úkolem?

Bylo jich tu tisíc. Který byl tím rozhodujícím?

A co se týkalo transmiteru...

Rhodan najednou zcela jasně věděl, že zmizení transmiteru nic neznamená. Nesměli se dát vylekat. Tohle byl také úkol: nenechat si poplést hlavu.

„Co teď?“ zeptal se chladně Crest. „Tohle je konec?“

„To je začátek,“ odpověděl Rhodan. V duchu jen doufal, že nelže. „Musíme hledat dál.“

„Teď už nám nepomůže ani robot,“ namítal Bully. „Neexistující transmiter se nedá opravit.“

„Někde je skryta další možnost k návratu,“ mínil Rhodan a tentokrát byl přesvědčen, že má pravdu.

„Kdybychom věděli, kde to jsme,“ sténal Bully. „Jsme v nitru Ferrolu? Na jiný planetě? Ještě v soustavě Vegy? Kde vlastně jsme? Mohlo nás to zahnat až na druhý konec vesmíru.“

„To jistě,“ přiznával Rhodan. „Můžeme být všude a nikde. Na Ferrolu, nebo nekonečně daleko od něj. Cesta zpátky vede jen přes transmiter. Takže musíme nějaký najít, když se ten starý ztratil. Obávám se, že se samovolně odteleportoval.“

Poprvé se ozvala Betty Toufryová. „Ano, a to přesně ve chvíli, kdy byl zničen druhý robot neznámých.“

Rhodan na ni překvapeně pohlédl. Chvíli přemýšlel a pak se zběžně usmál. „Jistě, na to jsme málem zapomněli. Rozbití robotů způsobilo zmizení transmiteru. To jsme se tedy dostali o další krok blíž k cíli. Zní to sice paradoxně, ale je to logické. Díky Betty! Dostalas nás o kus dál!“

„Já z toho ale nic nevidím,“ zašklebil se Bully a zvedl obě ruce, aby Rhodana zapřísahal. „Jsme v bezvýchodný situaci a boss tvrdí, že jsme se dostali dál. Takovej optimista bych taky někdy chtěl bejt.“

„Neuškodilo by ti to,“ namítl Rhodan. „Kam to jdeš?“

Bully kráčel mezi stroji: „Hledám další úkol.“

Rhodan se za ním díval. Crest do něj jemně strčil: „Nesmíme se rozdělit. Úkoly zvládneme jenom společně!“

Rhodan vykročil, následován ostatními.

Chodba se rozšiřovala. Došli k prázdnému podstavci, na kterém ještě před chvílí stál jeden z robotů. Přesně nad ním žhnula u stropu koule. To ona patrně aktivovala roboty.

Co bude následovat po zmizení transmiteru?

Na zodpovězení této otázky nemuseli čekat dlouho.

Bully stál uprostřed chodby. Poblíž něj žádné stroje nebyly. Jenom napravo spočíval masivní kovový blok velikosti krychlového metru. Byl zcela hladký, beze spár. Na něm stál podivný přístroj.

Rhodanovi nezbylo mnoho času na prohlížení. Vzdáleně mu to však připomínalo kameru. Oválná čočka jen umocňovala tento dojem.

Odněkud se opět ozvalo temné bzučení.

Bully najednou zařval. Křičel nesrozumitelná slova a pak proklínal celý svět. Zvedal přitom ruce, jako by chňapal po něčem neviditelném.

Rhodan se rázem zastavil.

„Co se děje?“ volal na svého přítele. „Jsi v energetickém poli? Nic nevidím!“

Tohle tvrzení bylo signálem. Najednou to viděli všichni.

Kolem Bullyho se vytvořil mlžný závoj, nabíral podobu spirály a stále pevněji Bullyho uzavíral. Navíc se zdálo, jako by se proměňoval v pevnou masu.

„Zůstaň klidně stát!“ volal Rhodan. „Máš bolesti?“

„Necítím vůbec nic!“ zoufale volal Bully. „Ale ta věc mě nechce pustit! Vyndejte mě z toho!“

„Počkej. Jestli tě to nebolí, nehrozí žádné nebezpečí.“

Rhodan bleskurychle uvažoval. I ta spirála musela mít nějaký smysl. Musela na něco upozorňovat.

Ale ano!

Bylo tu něco!

Ta věc, co se podobala kameře!

Rhodan k ní skočil. *Kamera* působila doslova vyzývavě. A najednou se mu kdesi vzadu ve vzpomínkách cosi vynořilo. Jako by tuhle věc už někdy viděl... Ale ano! Hypnoškolení! Arkonidské hypnoškolení.

Rychle se obrátil na Cresta: „Creste! Přemýšlejte! Co to je? Matně si vzpomínám, že to je něco jako fiktivní... Ne, nevzpomenu si... Ale vy snad ano!“

Než mohl Crest odpovědět, ozvala se Betty:

„Myšlení je rychlejší než mluvení. Crest vaší otázce rozuměl. Tenhle přístroj se jmenuje fiktivní transmiter. Arkonidané vymysleli teorii, ale nikdy ji nepřevedli do praxe. Pracuje na bázi páté dimenze. Mechanická teleportace za pomoci impulzních paprsků. Lze tím teleportovat libovolně vzdálené věci.“

Crest mlčel a jen přikývl.

Bully mezitím přestal ječet. Pravděpodobně mu došel dech. Čekal na zázrak. Vznášel se asi deset centimetrů nad podlahou.

Rhodan dlouho nepřemýšlel a instinktivně udeřil do té kamery pěstí. Přístroj se pohnul .a vyskočil z něj červený blikající knoflík. Rhodan ho okamžitě stiskl. Uvnitř přístroje to začalo bzučet a expedice cítila, jak se jí pod nohama chvěje země.

Bully vykřikl. Dělal zběsilé pohyby, snažil se uniknout z objetí spirály, ale neměl úspěch.

Betty Toufryová pozorně naslouchala a soustředila se, jako by na něco čekala.

A pak se najednou tanec spirály zpomalil. Mlžná hmota ztrácela na intenzitě a řídla. Pak najednou zmizela.

Bully padl na kolena. Byl smrtelně bledý a vlasy na hlavě mu stály. Jeho rty zformulovaly jediné slovo. A nebylo to nijak krásné slovo. Neříkalo nic o vděčnosti, kterou měl nyní vlastně pocítit.

Ale tím to ještě neskončilo.

Ještě si nestačili oddechnout a řetězová reakce pokračovala.

Za Bullym se nacházela zadní stěna strojovny. I tato stěna byla dokonale hladká. A právě se začínala rozplývat. Ztrácela barvu a vypadalo to, jako by se pevná hmota proměňovala v plyn. Pak najednou zmizela a sál byl dvojnásobně velký.

Před očima překvapené expedice se rozprostíral nově objevený prostor. Na první pohled bylo zřejmé, že v nové části sálu není zdaleka tolik strojů. Navíc uprostřed seskupení stála koule na křehkých nohách. Vzdáleně připomínala STARDUST, ale její průměr měl maximálně pět metrů.

Rhodan si ji prohlížel. Nebyla to koule v pravém slova smyslu, na mnoha místech byla vyboulená a opatřena výstupky. A uprostřed jí vévodila oválná čočka.

„Fiktivní transmiter," zamumlal váhavě Rhodan a Crest přikývl. Ostatní mlčeli a nehýbali se. Bully byl stále ještě bledý.

Rhodan vykročil. Pochopil, že to je další výzva.

Teprve když neviditelnou hranici překročili i John Marshall a Betty Toufryová, zjevil se další článek řetězu hádanek. Oba telepaticky založení mutanti se zastavili. Anne Sloaneová pustila Bettinu ruku.

Crest držel Rhodana za rukáv. Oba pochopili, že telepati přijímají nějakou další zprávu.

Vtom Betty na Marshalla kývla: „Rozuměl jste, pane Marshalle?"

Australan si otřel oči, jako by chtěl zaplašit noční můru. Pak pomalu a důrazně odpověděl: „Je to nová zpráva. Zní: *Nyní máte patnáct minut na opuštěni tohoto místa. Světlo najdete pouze tehdy dokážete-li se vrátit.*

To je všecko, víc toho nebylo."

„Pouze tehdy, dokážeme-li se vrátit, nejistě zamumlal Rhodan a jeho pohled padl na fiktivní transmiter. „A jen patnáct minut?"

„Už jen čtrnáct," ozval se Bully. „To bude sranda!"

Kdesi vzadu v sále začalo znovu cosi bzučet, pak vibrovat a nakonec to přešlo v ohlušující dunění. Museli křičet, pokud se chtěli dorozumět. Nad sálem se opět zablesklo a ve vzduchu byl zase cítit ozon. Zazněl gong. Odpočítával vteřiny.

„Ještě dvanáct minut," hlesl Crest, ale nikdo ho neslyšel. Hluk byl příliš velký."

Dr. Haggard se zatím držel v pozadí. Nyní však zakročil. Nebyl jen výborným lékařem, ale také psychologem: „Není důvodu k panice! Chtějí nás zkoušet! Naši psychickou odolnost. Válka nervů!"

„Myslíte?" křičel Rhodan.

„Vím to!" přikývl Haggard. „Hledejte možnost úniku, jinak nic. O ten hluk a blesky se nestarejte..."

„Už jen deset minut!" řekl Marshall. „Musíme si pospíšit!"

Rhodan neodpovídal. Přistoupil ke kouli a zahleděl se na ni. Ona *kamera* v prvním sále byla jen jakýmsi upozorněním na tuhle kouli. Ale co měla teleportovat?

Najednou si sám odpověděl: přece tebe a ostatní!

Obrovitý fiktivní transmiter neměl žádný otvor. Nevstupovalo se do něj tedy, teleportace probíhala pomocí paprsků. K jeho aktivaci bylo určeno jedno jediné červeně blikající tlačítko.

Rhodan chvíli váhal. Stačilo jen stisknout tlačítko... Kam se ale dostanou?

„Ještě osm minut!" varoval Marshall.

Oteplilo se. Nad hlavami jim stále ještě létaly blesky. Kdesi v dálce se opět ozvaly dobře známé zvuky přibližujících se robotů.

Ještě sedm minut!

Rhodan se rozhodl. Nemohl už nic ztratit. Jenom vyhrát.

„Zůstaňte stát!" vykřikl, aby přehlušil rámus. „Ty paprsky patrně zachytí všechnu organickou hmotu v sále. No, nevím. To tlačítko..."

A pak se stalo něco, čeho si Rhodan nevšiml: nyní to byl on, kolem něhož se začala tvořit mlha.

„Zatraceně!" zvolal Bully. „Už je to jenom pět minut! Jestli si nepospíšíme..."

Rhodan tušil, co Bully říká, ale neslyšel ho. Už nesměl váhat. Vykročil ke kouli a přiblížil se k tlačítku. Natáhl ruku, na čele se mu zaperlil pot. Chtěl tlačítko stisknout, ale ruka narazila na neviditelnou bariéru. Vypadala jako ze skla, ale nebylo to sklo. Ta neobvyklá hmota se chvěla, jako by byla živá.

„Ještě tři minuty!"

Záchranné tlačítko bylo vzdáleno pět centimetrů, a přeci bylo nedosažitelné. Neexistovala ruka, která by je dokázala stisknout.

V místnosti už bylo horko. Vzduch se téměř nedal dýchal Malá Betty kašlala a lapala po dechu. Dunění blížícího se robota se blížilo. Zánik přicházel v několika podobách.

„Zatraceně!" zvolal Bully. „Jen devadesát vteřin!"

Devadesát vteřin k věčnosti. A to chtěli hledat život. Věčný život! Nyní na ně čekala jen věčná smrt. Došli k cíli?

Vtom blesky ustaly. Gong zazněl, ale jen tlumeně, a pak utichl. Roboti se zastavili.

A pak uslyšeli v duchu hlas, který jim říkal:

„Zůstává vám jen pár okamžiků. Užijte nejvyššího vědomí, nebo jste ztraceni...“

Telepatická zpráva sotva skončila a vtom Rhodan rozčileně zvolal: „Betty! Rychle! Stiskni to červené tlačítko!“

Děvče ihned pochopilo. Lidská ruka ho nedokázala stisknout, ale když k němu pronikly paprsky světla, musely k němu proniknout i telekinetické paprsky.

A když Bully zoufale vyjekl: „Už jen třicet vteřin!“ Betty v plném soustředění na dálku stiskla tlačítko.

Rhodan to zřetelně viděl. Jakoby pomocí neviditelné ruky zapadlo a zapnulo stroj.

A pak, když ubíhaly poslední vteřiny lhůty, se opět zablesklo, opět zazněl gong a roboti vykročili. Vedro bylo vražedné a zbavovalo vzduch posledního kyslíku...

Ale hned nato - to pocítili všichni - se všecko kolem nich začalo rozplývat a po těle se jim rozlévala známá bolest, doprovázející dematerializaci jako při transici.

Dematerializovali a byli vrženi do páté dimenze - a už necítili, jak se hala proměnila v ohnisko jedné jediné atomové exploze.

✧ ➹ ✧

Seržant Groll zíral na zbraň a vteřiny se mu zdály být věčností. Nevšímal si Lossoshéra vedle sebe, napjatě pozoroval strážce podzemí.

Ten váhal. A to se mu stalo osudným.

Ferron přimhouřil oči. „Je to Topsider!“ hlesl. „Rychle střílejte!“ zvolal a padl k zemi.

Groll později nedokázal říct, jak bylo možné, že tak rychle tasil a střílel.

Topsiderové! To byly ty ještěrkovité bytosti, které přepadly soustavu Vegy a okupovaly Ferrol! Jen díky Rhodanovu zákroku mohli být přemoženi a vyhnáni.

A teď se s jedním z.Topsiderů setkávají tady, na vnějším měsíci třinácté planety!

To všechno proletělo Grollovi hlavou, když tasil a zároveň padal k zemi.

Ale i Topsider si uvědomil nebezpečí. Nicméně váhal - zbytečně váhal. Jenom díky tomu mohli Groll i Lossoshér přežít.

Ještěrka střílela ve stejnou chvíli jako Groll. Byla však v nevýhodě: Groll mířil na nehybný cíl, ale Topsiderův cíl se nečekaně pohnul. Paprsek z jeho zbraně prosyčel oběma mužům nad hlavami a ztratil se v temnotě chodby.

Groll sundal prst ze spouště a podíval se na protivníka: na místě, kde ještě před chvílí stála ještěrka, žhnula na zemi hromádka prachu...

Lossoshér se pohnul. „Topsider! Co tady pohledával Topsider?“

Groll byl jistě ten poslední, kdo by na tuhle otázku uměl odpovědět. Pokud věděl, invazoři byli ze soustavy vyhnáni. „Možná přežil nějakou vesmírnou bitvu a utekl sem. Pak by tu někde musel být jeho záchranný člun. Možná že právě proto váhal. Třeba doufal, že ho zachráníme.“

Ferron vstal a pomohl na nohy i Grollovi. „Byl tady sám?“

Na tohle Groll neznal odpověď. Pro každý případ však nedával paprskomet z ruky. Šli dál.

Neušli ani deset metrů a octli se před jakýmsi zázračným technickým zařízením, jehož smysl nechápali.

Stěna nízké, ale dlouhé místnosti byla pokryta matně opalizujícími obrazovkami. Vzdálený konec sálu sestával z ovládacího panelu.

„Co to je?“ zaúpěl Groll.

„Technická centrála nesmrtelných! Co jiného?“ odpověděl vědec.

Groll na to chvíli nechápavě zíral a pak dodal: „Musíme rychle zpátky na Ferrol, dát vědět Rhodanovi. Jenom on a jeho lidé dokáží zjistit účel této místnosti. Pojďte, Lossoshére, každá vteřina je dobrá.“

Ferron však šel dál a zastavil se u první obrazovky. Hledal nějaké ovládací prvky.

„Teď toho nechte!“ okřikl ho Groll. „Mohl byste něco pokazit!“

Vědec se váhavě oddělil od zázraku jemu nepochopitelné minulosti. „Tohle musí být to, co Rhodan hledá,“ zamumlal. Pak se otočil „Máte pravdu, seržante. Jdeme.“

Cestou zpátky se na okamžik zastavili u pyramidy, ale pak rychle, pokračovali ke stíhačce. Sotva se však odlepili od povrchu a pomalu klouzali nad měsícem vzhůru, Lossoshér překvapeně vykřikl: „Tamhle! Podívejte!“ ukázal dolů pod sebe.

Pod nimi ležely pokroucené trosky malé kosmické lodi.

„Takže tu byl jenom ten Topsider,“ konstatoval věcně Groll a v myšlenkách dodal: „A já jsem ho zabil.“

Pak zvedl stíhačku k nebi a přidal.

✧ ➹ ✧

Tma!

V ní zářivé barvy a blesky. Bolest ve všech údech. Nekonečný pád nekonečnými prostory. Strašidelná samota ve věčnosti. Žádná zima, žádné teplo, vlastně jen nicota.

A v ní něco - vědomí!

Čas? Ztratil svůj význam a stal se absolutní abstrakcí. Vteřiny - roky - miliony let...

Vzdálenost? Už žádná neexistovala...

A pak najednou zase přítomnost!

Rhodan cítil, jak bolest mizí. Doširoka otevřené oči už zase viděly. Jeho nohy opět cítily pevnou půdu. Už měl zase tělo.

A znovu slyšel. A sice Bullyho křik: „Dokázali jsme to! Krypta! Perry, jsme zpátky v kryptě!“

Nyní to viděl i Rhodan.

Přes mříže transmiteru viděl podzemní sál v Thortě. Čekalo tam několik jeho mutantů. Jejich tváře vyjadřovaly zřejmé překvapení.

Rhodan se podíval na hodinky.

V tajuplném strojním sále byli asi čtyři hodiny. Zdálo se to ale být celou věčností.

Zatlačil a dveře transmiteru se otevřely.

Afričan Ras Čubaj mu kráčel v ústrety.

„Tak rychle, pane?“

Rhodan se podivil: „Jak rychle? Co tím myslíte, Rasi?“

„Nebyli jste pryč ani pět minut.“

Rhodan sklonil hlavu a zeptal se: „Kolik máte hodin, Rasi?“

„Přesně 10 hodin 30 minut pozemského času, pane.“

Rhodan pomalu zvedl ruku s hodinkami. Ukazovaly 14.25.

„Sotva jste zmizeli, objevil se tady robot a za okamžik se vrátil za vámi s překladem a Betty. To bylo asi před minutou.“

Nyní vycházeli z transmiteru i ostatní. Kromě Cresta nikdo nerozuměl ani slovu z toho, o čem byla řeč. Copak čas už nesouhlasil? Fyzicky prožili čtyři hodiny - za necelých pět minut.

Byl to nějaký závan nesmrtelnosti?

Anne Sloaneová náhle vykřikla. Vyšla z transmiteru společně s Marshallem jako poslední a podívala se ke stropu.

A spatřila to.

Kdo to neviděl, ten to slyšel.

Nahoře, těsně pod stropem, se vznášela malá svítící koule.

Neměla v průměru víc než deset centimetrů. Pomalu a pravidelně pulzovala. A zatímco tak činila, ozývaly se tlumené zvuky gongu jako ve strojním sále.

Rhodanem to trhlo, když uslyšel Annin výkřik. Spatřil kouli a strnul.

Světlo?

Zpráva hovořila o světle, které najdou, jen když se vrátí. A oni se vrátili. Ta blikající koule musela být tím světlem. Ale co to mělo znamenat?

Koule zářila tak intenzivně, až to vypadalo, že žhne. Pak začala nekonečně pomalu klesat. Zase nějaký úkol?

Bullyho vlasy se opět dostaly do nepořádku. Na okamžik to vypadalo, jako by mu hořely.

Rhodan se obrátil k Betty: „Slyšíš něco, Betty? Možná to, nějaká telepatická zpráva. Marshalle, co vy?“

Oba mutanti zavrtěli hlavami.

Koule zůstala v tomto ohledu němá.

Crest ji sledoval přimhouřenýma očima. „Skládá se bezesporu z energie. Ale nemyslím že existuje *teď* a *tady*. Nevyzařuje žádné teplo. Chladné světlo.

Bully musel o krok ustoupit, protože by mu koule přistála na hlavě. A ještě pořád byly slyšet ty dunivé zvuky gongu! Všichni bez výjimky zírali na kouli, která pro ně znamenala další hádanku. Vypadalo to, jako by s sebou ze strojního sálu přinesla strach, který tam prožili.

Rhodan se otočil k Anne Sloaneové: „Můžete ji podržet nebo pohybovat s ní?“

Telekinetka se o to pokusila, ale tentokrát její schopnosti selhaly. Koule dál klesala, tajuplně pulzovala a vydávala tiché zvuky gongu. Znělo to jako odbíjení cenných vteřin v moři věčnosti.

Koule se vznášela těsně před Bullyho tváří. Už neustupoval. Jenom měl téměř zavřené oči, aby snesl problikávání světla. Koule se vznášela ani ne dvacet centimentrů od něj. Necítil žádné teplo.

Zato se však něco stalo.

Možná to byla právě blízkost koule, která mu dovolila, aby v ní rozpoznal podlouhlý předmět. Tak nějak vypadaly pod mikroskopem jednobuněčné organismy: kulatá, průhledná masa a uvnitř temná skvrna.

Tahle temná skvrna mohla mít tak pět centimetrů.

Než Rhodan či ostatní mohli pochopit, co se děje, Bully začal jednat. Hodil přes palubu všechny své pochybnosti a sáhl do koule pro temný předmět. Byl přesvědčen, že to bude další zpráva.

Jeho myšlenkové pochody nebyly nelogické. Kouli tvořilo soustředěné světlo a uvnitř byl nějaký předmět. Zpráva. Další úkol.

Vtom byly jeho úvahy náhle přerušeny.

Sotva se prsty dotkl periferie koule, vyšly z ní blesky a zmizely v Bullyho ruce. Zároveň, jak Rhodan zděšeně zjišťoval, se Bullymu rozsvítily vlasy. Kolmé ježaté vlasy se proměnily v barevné polární světlo.

Bullyho vyděšený výkřik značil, že se ve své roli necítí dvakrát dobře. Rychle strhl ruku pryč od koule a poskakoval po kryptě jako posedlý. Přitom třepal rukama, jako by chtěl ze sebe všechnu tu elektřinu vytřepat.

Koule klesala níž a níž, až se vznášela půl metru nad podlahou. Dotknout se jí nebylo možné, říkal si Rhodan, a nechat ji zmizet by bylo neodpustitelné. I on už totiž spatřil ten temný předmět uvnitř.

Betty Toufryová vystřídala Anne Sloaneovou v jejích snahách zastavit kouli telekineticky. Spíš se soustředila na to, co bylo uvnitř, protože předpokládala, že to bude třídimenzionální, hmotná věc. Ale i ona musela brzy konstatovat, že nebude mít úspěch.

Koule nezadržitelně klesala.

Bully se mezitím uklidnil. Ustoupil až ke zdi a sledoval kouli jako osobního nepřítele. „Nahnala mi pořádnej strach. Přitom byla zpočátku tak mírumilovná..."

Rhodan se na něj podíval s probouzejícím se zájmem. „Jak to myslíš? Mírumilovná?"

Bully přitakal.

„Jo, přesně tak! Elektrická rána přišla až později. Zpočátku to bylo jen takový šimrání, jako by mým tělem procházelo trochu proudu, prohledalo mě to a pak se to vrátilo do koule, Teprve potom jsem dostal ránu. Mimochodem, ani to nebolelo. Myslím, že by si na to člověk časem zvykl."

„Ano?" zeptal se zamyšleně Rhodan. „Jako by tě ohmatávala? Třeba ses jí nelíbil."

„Tak se jí třeba budeš líbit ty!" posmíval se Bully, ale pak se hned zamyslel. Podíval se na Rhodana, na kouli a zase na přítele. „Jestli si oba myslíme totéž, Perry, pak bude zřejmě na čase..."

Rhodan přikývl.

Riziko nebylo nijak velké, protože Bully přestál elektrický šok bez následků. Neznámí nebyli zlí, ale ovládali vskutku po divný humor. Sice si pohrávali se životy svých pronásledovatelů, ale nikdy ne přímo a bezvýchodně.

Rhodan poklekl a sáhl do koule.

Už při prvním kontaktu s jejím světlem cítil slabé mravenčení, o kterém hovořil Bully. Ale k Bullyho rozčarování ne došlo k elektrické ráně.

Světlo bylo opravdu studené, zjišťoval Rhodan. Počáteční mravenčení ustalo.

A špičky prstů narazily na něco tvrdého. Pokud to bylo nějaké pouzdro, bylo vskutku třídimenzionální.

Rhodan vzal tu věc vcelku snadno mezi palec a ukazováček. Byla studená, ale ne příliš. Ani mu neklouzala mezi prsty.

Vytáhl ji ven z koule.

Bylo to kovové pouzdro, pět centimetrů dlouhé a jeden široké. Jeden konec byl uzavřen víčkem: Uvnitř musela být dal zpráva.

Rhodan si oddechl a ustoupil do strany. Do duše se mu vrátil klid a mír.

„Bude lepší, když opustíme kryptu," navrhl ostatním. „Dívejte se od vchodu, co se stane s tou koulí. Zvuky gongu dozněly."

To byla jediná změna, jinak vše zůstalo při starém.

Koule zářila jako předtím, pomalu klesala a nakonec se dotkla hladké, kamenné podlahy krypty. V tu chvíli byl Rhodan se svými lidmi ve vchodu do sálu. Napjatě čekali, co bude.

Koule se dotkla podlahy a zmizela v ní.

Stejně zvolna a rozvážně projela podlahou, jako by to byl jen vzduch. Tak nějak vypadá slunce, když zapadá do moře.

A pak byla pryč.

„Fantastické," zamumlal okouzlený Crest. „Vrátila se do své dimenze. Kdybyste nevyndal to pouzdro, zmizelo by spolu s ní."

„Ano," souhlasil Rhodan. „A vzala by sebou další úkol, který musíme splnit."

„Vy myslíte, že to půjde dál?"

Rhodan pokrčil rameny.

„Možná nám na to odpoví počítač. Pojďme."

Při odchodu vypnul neutralizační generátor. Sotva utichlo jeho bzučení, zmizel transmiter i kovové bedny, jako by nikdy neexistovaly.

Podzemní krypta zůstala prázdná a opuštěná.

✧ ➹ ✧

Pod zářivou kopulí energetického ochranného zvonu vypadala kosmická loď STARDUST téměř maličká. Arkonidský bojový křižník měl v průměru osm set metrů a ve svém gigantickém hangáru skrýval mimo jiné dvě letky nadsvětelných stíhaček. Uvnitř se ztrácela posádka tří set lidí. Loď byla naplněna arkonidskou technikou. Posádka jí rozuměla jenom díky rychlému arkonidskému hypnoškolení, kterého se jí dostalo.

Pro Rhodana však byl tím největším zázrakem na palubě počítač, naplněný tisíciletými zkušenostmi Arkonidanů.

Pouzdro, které vyndal ze světelné koule, se dalo snadno otevřít. Obsahovalo srolovaný list z neznámého materiálu, popsaný zvláštními symboly a písmeny.

Počítač pracoval už pět hodin na rozluštění zprávy. Pět hodin čekání, naděje i nával& zoufalství.

Pak přišla odpověď.

Ale byla zklamáním: „Zpráva je zakódována," sděloval počítač. „Bude zapotřebí několika dní, než ji rozluštím."

Crest, Thora a Bully právě vstoupili do velínu, když se ozvala mechanicky znějící slova počítače.

„Zatraceně!" zavrčel Bully. „Místo řešení tu je další hádanka."

Thora do toho zlostně řekla: „Něco vám povím, Perry! Ta planeta věčného života zřejmě vůbec neexistuje! Sledujeme stopu, která byla aktuální možná ještě před tisíciletími. Dnes nás však svádí na nepravou cestu a hrozí nám největším nebezpečím. A i kdyby přece jen existovala nesmrtelná civilizace, myslím, že bychom ji i konvenčními prostředky dávno našli."

Rhodan se zvolna otočil:

„A jak ty vaše konvenční prostředky vypadají, Thoro?"

„Kosmické lodě! Nač máme náš křižník? Cestou zpátky na Arkon se zastavíme na každé sluneční soustavě, kterou potkáme, a prohledáme ji!"

„Zapomínáte na dvě věci, zarazil ji Perry. „Zaprvé je to odtud na váš Arkon třicet dvě světelná léta, a za druhé se planeta věčného života nacházela v soustavě Vegy. Odtud zmizela a může být všude a nikde. Kdo vám řekl, že se vydala směrem k Arkonu? Může být stejně tak na cestě v opačném směru. Znáte její rychlost? Třeba je to opravdu osamělý poutník vesmírem. Ne, Thoro, váš návrh je nepřijatelný."

„Tak navrhněte něco lepšího!" požadovala zlostně krásná Arkonidanka. „Ale něco mnohem lepšího! Jinak se totiž nikdy nedočkáme toho, že nás odvezete na Arkon!"

„Já vím," přikývl Rhodan a unaveně se usmál. „To je vaše hlavní starost: Arkon! Slibuji vám, že ho uvidíte, jen co vyřešíme galaktickou hádanku a najdeme planetu věčného života."

Thora mu rázně ukázala záda. Tvář jí strnula v nepřátelskou masku. Crest si toho s nevolí povšiml. Řekl:

„Musíte Thoru chápat, Perry. Dostala od naší vědecké rady úkol prohledat tento sektor Mléčné dráhy. Nouzové přistání na vašem měsíci vám umožnilo získat znalosti o naší technice. Připustili jsme to a pomohli jsme vám vrátit se domů, abychom se sami jednoho dne mohli vrátit na mateřskou planetu. Ale tento náš cíl se zdá být stále vzdálenějším."

„Nehledala vaše expedice planetu věčného života?" zeptal se Rhodan.

„Ano, ale..."

„Tak co? Já ji hledám také. Máme tedy společný cil. Nechápu, proč se Thora tak vzpouzí."

„Pochopte přece," pokračoval Crest, ale byl přerušen. Před Rhodanem se rozsvítila červená signálka. Téměř hned poté zazářila obrazovka videofonu.

„Copak je, Deringhousi?"

„Právě se mi ohlásil můj pilot Groll. Víte přece, ten s Lossoshérem..."

„Ano, vím. Co je s nimi?"

„Ferron by si s vámi přál mluvit. Tvrdí, že našel planetu věčného života."

Ve velínu na okamžik zavládlo absolutní ticho. Thora ztěžka oddechovala, Crest neprojevoval žádnou reakci. Bully měl ústa dokořán a nevypadal přitom nijak inteligentně. Rhodan řekl: „Přiveďte ty dva muže sem."

Ferron přišel a s triumfálním gestem předal Rhodanovi obrázek pyramidy. Groll stál u něj a bylo na něm vidět, že má své pochybnosti. Necítil se ve své kůži.

„Na druhém měsíci třinácté planety jsme našli tuto pyramidu," oznamoval ferronský vědec. „Těsně vedle štoly, která vedla do podzemní centrály. Objevili jsme ji. Docela dobře by mohlo jít o technickou centrálu, odkud byla desátá planeta vytržena z oběžné dráhy a posléze učiněna měsícem třinácté planety. Pokud tomu tak je, pak by byl 13B planetou věčného života."

Rhodan Lossoshéra vyslechl, aniž by ho přerušoval. Nerozhodně držel v ruce fotografii, až ji nakonec posunul před optiku počítače. Pak stiskl tlačítko a počkal, až se počítač naprogramuje na rozluštění nového nápisu.

Potom se zahleděl na Lossoshéra.

„Našel jste nějakou stopu existujícího života?"

„Jenom jednoho Topsidera. Seržant Groll ho zastřelil."

Rhodan zvedl obočí.

„Ještěrku? Je to možné?"

Groll se vmísil do debaty: „Přežil bitvu s invazory. Zachránil se na malém člunu, se kterým tam pak ztroskotal. Tu štolu musel najít stejným způsobem jako my. Ukryl se v ní a čekal tam na nás."

Poprvé uslyšeli z Rhodanova hlasu výčitku: „A to jste zabili někoho, kdo čekal na pomoc? Nevíte, že takové jednání odporuje zákonům Třetí moci?"

„Byla to sebeobrana," bránil se Groll, který s touhle výčitkou počítal. „Topsider na mě mířil, ale já jsem střílel rychleji a hlavně přesněji. To je všechno, pane."

„Je to tak, jak říká," potvrzoval Lossoshér. „Seržant jen konal svou povinnost a bránil naše životy."

Pod stropem to v reproduktoru zapraskalo. Akustické zařízení počítače. Pak kovový hlas oznámil:

„Překlad ukončen. Výsledek je podáván písemně. Konec informace.“

Rhodan rychle pohlédl na Cresta: „To šlo překvapivě rychle. Asi to nebylo zakódováno. Asi nepůjde o nijak důležitou zprávu. Lossoshére, bojím se, že vás čeká hořké zklamání.“

Ferron chtěl něco namítnout, ale v tu chvíli počítač vypliv bílý lístek, který přistál přesně před Rhodanovýma rukama. Na pyramidě bylo napsáno:

Ke světlu vede mnoho cest.

I ty, které vedou oklikou. Stopa však ukazuje směr.

„Takže?“ zeptal se Lossoshér. „Co to znamená?“

Rhodan se usmál.

„Je to útěcha pro ty, kdo ztratili stopu, anebo ji vůbec nenašli. Existují okliky, jak vyřešit galaktickou hádanku. Mám však dojem, že přímá cesta bude ta nejrychlejší, i když snad i nejtěžší. Děkuji vám, Lossoshére, prokázal jste nám velkou službu. I vám děkuji, Grolle.“

Groll klidně odcházel, ale ferronský vědec vypadal zdrceně. Když se za nimi zavřely dveře, Crest se zeptal: „Je mi ho líto. Určitě si myslel, že vám přináší velmi důležitou zprávu. Copak jeho objev považujete skutečně za bezvýznamný, Perry?“

„Asi ano, Creste. Je to pokus o odlákání naší pozornosti. Představte. si to! Co to musí být za bytosti, když se vcítí do našeho myšlení a nechají nám falešnou stopu na měsíci, který by podle našeho názoru mohl být hledanou planetou!“

„Je to civilizace gigantů!“ nadšeně přitakal Crest. „Jistě to jednoho dne bude omračující zážitek, až se s nimi setkáme. Doufejme jen, že jich budeme hodni.“

„Jestliže je najdeme,“ odpověděl vážně Rhodan. „Pak jich hodni jsme.“

„Ano, jestliže! Někdy si říkám, že je ve hře mnohem víc než jenom nesmrtelnost. Kontakt s civilizací, která vládne všemi dimenzemi a dokáže zanechávat stopu přes mnohá tisíciletí, takový kontakt by určitě mohl pomoci zachránit rozpadající se říši Arkonidanů!“

„Nebo i probouzející se Zemi, Creste!“

Crest a Thora mlčeli. Posléze se na sebe podívali, přikývli a společně opustili velín.

Bully se za nimi díval. Na čele mu vyvstala kolmá vráska.

„Neměl bys k nim bejt tak strašně upřímnej, Perry,“ varoval ho. „Kdybychom si z nich udělali nepřátele...“

„Crest přesně ví, jaká budoucnost Arkon čeká,“ zavrtěl Rhodan hlavou. „Dobře ví, že jeho civilizace je příliš slabá, aby mohla dál vládnout vesmírné říši. Crest dobře ví, že lidé nastoupí jejich dědictví, a ví také, že lepší řešení nenajde. Je na naší straně.“

Bully se dlouze zahleděl Rhodanovi do očí a pak přikývl. „Co uděláš teď, Perry?“

Rhodan si povzdechl.

„Budu čekat, co jiného? Musíme si počkat na další článek řetězu hádanky.“

Bully odešel a Rhodan zůstal sám.

Seděl před obrovským ovládacím panelem, chvíli pozoroval přístroje, pak pod nohama pocítil chvění podlahy. Počítač pracoval. Najde odpověď.

Před Perry Rhodanem však byla ještě předlouhá cesta a věděl, že to bude cesta prostorem a časem, která skončí někde na prahu věčnosti.

Bude mít dostatek odvahy ten práh překročit?